

**КИТОБИ СЕЮМИ МУСО
ИБОДАТ
БОБИ ЯКУМ**

Дар бораи қурбонии сӯхтанӣ.

1. Ва Худованд Мусоро хонд, ва аз хаймаи чомеъ ба ӯ сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки касе аз шумо бихоҳад барои Худованд қурбонӣ кунад, — қурбонии худро аз чорпоён, яъне аз галаи говон ва аз рамаи гӯсфандон ва бузон тақдим намояд.
3. Агар қурбонии ӯ қурбонии сӯхтание аз гала бошад, бигзор чорпои нари беайбро тақдим намояд; онро назди дари хаймаи чомеъ тақдим намояд, то ки ба ҳузури Худованд та-вачҷӯх ёбад.
4. Ва дасти худро бар сари қурбонии сӯхтан мемонад, ва ӯ тавачҷӯх меёбад, то ки гуноҳхояш кафорат шавад.
5. Ва гӯсоларо ба ҳузури Худованд забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун, коҳинон хунро наздик меоваранд, ва хунро бар қурбонгоҳе ки назди хаймаи чомеъ аст, гирдогирд мепо-шанд.
6. Ва ӯ қурбонии сӯхтаниро пӯст канд, ба андоми он пора мекунад.
7. Ва писарони Ҳоруни коҳии бар қурбонгоҳ оташ гузошта, ҳезум бар оташ мечинанд.
8. Ва писарони Ҳорун, коҳинон, ин андом, калла ва чар-буро бар ҳезуме ки бар оташи рӯи қурбонгоҳ мебошад, ме-чинанд.
9. Ва ӯ амъои он ва почаҳои онро бо об мешӯяд, ва коҳин ҳар он чиро, ки бар қурбонгоҳ мебошад, месӯзонад, — ин қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи оташин, атри гуворо барои Худованд аст.
10. Ва агар қурбонии ӯ аз рама, яъне аз гӯсфандон ё аз бузон бошад, бигзор барои қурбонии сӯхтанӣ чорпои нари беайбро тақдим намояд.

11. Ва онро бар тарафи шимолии қурбонгоҳ ба ҳузури Худованд забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун, коҳинон, хуни онро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепошанд.

12. Ва $\bar{u}$ онро ба андоми он пора карда, каллааш ва чарбуяшро ҷудо мекунад, ва коҳин онҳоро бар ҳезуме ки бар оташи рӯи қурбонгоҳ мебошад, мечинад.

13. Ва $\bar{u}$ амъо ва почаҳоро бо об мешӯяд; ва коҳин ҳамаашро наздик оварда, бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи оташин, атри гуворо барои Худованд аст.

14. Ва агар қурбонии у барои Худованд, яъне қурбонии сӯхтанӣ аз паррандагон бошад, бигзор қурбонии худро аз фохтаҳо ё аз чӯчаҳои кабутар тақдим намояд.

15. Ва коҳин онро ба қурбонгоҳ наздик оварда, каллаашро мешиканад, ва бар қурбонгоҳ месӯзонад, пас аз он ки хуни он бар девори қурбонгоҳ фушурда шавад.

16. Ва чиғилдонашро бо парҳояш ҷудо мекунад, ва онро назди қурбонгоҳ, ба тарафи шарқӣ, дар маконе ки хокистар мебошад, мепартояд.

17. Ва онро аз миёни болҳояш ҷок мекунад, вале аз ҳам ҷудо намекунад, ва коҳин онро бар қурбонгоҳ бар ҳезуме ки бар оташ мебошад, месӯзонад, — ин қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи оташин, атри гуворо барои Худованд аст».

БОБИ ДУЮМ

Дар бораи ҳадияи ордӣ.

1. «ВА агар касе бихоҳад қурбонии ҳадияи ордаро барои Худованд тақдим намояд, — бигзор орди маҳин қурбонии $\bar{u}$ бошад, ва равған бар он бирезад, ва лебӯно бар он бимонад.

2. Ва онро $\bar{u}$ ба писарони Ҳорун, коҳинон, мебиёрад, ва коҳин аз он, яъне аз орди маҳинаш, ва равғанаш, бо тамоми лебӯнояш, як мушти пур мегирад, ва онро ҳамчун ҳиссаи ёдгорӣ бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд аст.

3. Ва он чи аз ҳадияи ордӣ боқӣ мемонад, аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд; ин қудси қудсхост аз ҳадияҳои оташини Худованд.
4. Ва агар қурбонии ҳадияи ордиро аз чизҳои дар танӯр пухташуда тақдим намой, — қурсҳои фатире биёр, ки барояш орди маҳин бо равған омехта хамир карда шуда бошад; ё нончаҳои фатири тунуке биёр, ки баъд аз пухтая равған бар он молида шуда бошад.
5. Ва агар қурбонии ту ҳадияи ордие бошад, ки бар тоба пухтай, — барояш бояд орди маҳин бо равған омехта хамир карда шавад, яъне он бояд фатир бошад.
6. Онро реза карда, равған бар он бирез; ин ҳадияи ордист.
7. Ва агар қурбонии ту ҳадияи ордие бошад, ки дар дег бирӣён кардаӣ, — он бояд аз орди маҳин бо равған тайёр карда шавад.
8. Ва ҳадияи ордiero, ки аз ин чизҳо тайёр карда шудааст, барои Худованд оварда, пеши коҳин мемонӣ, ва ӯ онро назди қурбонгоҳ меоварад.
9. Ва коҳин аз ҳадияи ордӣ ҳиссаи ёдгории онро бардош-та, бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд аст.
10. Ва он чи аз ҳадияи ордӣ боқӣ мемонад, аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд; ин қудси қудсхост аз ҳадияҳои оташини Худованд.
11. Ҳеч як ҳадияи ордие ки барои Худованд тақдим менамояд, набояд бо хамиртуруш тайёр карда шавад, зеро ки ҳеч як хамиртуруш ва ҳеч як асалро набояд барои Худованд ҳамчун қурбонии оташин бисӯзонед.
12. Онҳоро ҳамчун қурбонии навбарҳо метавонед барои Худованд тақдим намояд, вале онҳо набояд бар қурбонгоҳ барои атри гуворо бароварда шавад.
13. Ва ҳар қурбонии ҳадияи ордии худро бо намак нама-кин бикун, ва намаки аҳди Худои худро аз ҳадияи ордии худ дур наkun; бо ҳар қурбонии худ намак биёр.
14. Ва ҳангоме ки ҳадияи ордии навбарҳоро барои Худованд тақдим менамояӣ, — аз хӯшаҳои бар оташ бирӣён карда-шуда,

аз ярмаи кӯфташуда ҳадияи ордии навбарҳои худро тақдим намо.

15. Ва равған бар он бирез, ва лебӯно бар он бимон, — ин ҳадияи ордист.

16. Ва коҳин ҳиссаи ёдгории онро аз ярмаи он ва аз равғани он, бо тамоми лебӯнои он месӯзонад, — ин қурбонии оташин барои Худованд аст».

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи қурбонии саломатӣ.

1. «Ва агар қурбонии касе забҳи саломатӣ бошад, — агар ӯ аз говони хоҳ нар ва хоҳ мода тақдим намояд, — бигзор беайби онҳоро ба ҳузури Худованд тақдим намояд.

2. Ва дасти худро бар сари қурбонии худ мемонад, ва онро назди дари хаймаи чомаъ забҳ мекунад; ва писарони Ҳорун, коҳинон, хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепошанд.

3. Ва ӯ аз забҳи саломатӣ инҳоро ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд тақдим менамояд: чарбуе ки амъоро мепӯшонад, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад,

4. Ва ду гурда, ва чарбуе ки бар онҳо то худи ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар чигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо чудо кунад.

5. Ва писарони Ҳорун онро бар қурбонгоҳ бо қурбонии сӯхтанӣ бар ҳезуме ки бар оташ мебошад, месӯзонанд, — ин қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд аст.

6. Ва агар қурбонии забҳи саломатии ӯ барои Худованд аз рама бошад, бигзор чорпои нар ё модаи беайбро тақдим намояд.

7. Агар ӯ гӯсфанде қурбонӣ кунад, бигзор онро ба ҳузури Худованд тақдим намояд.

8. Ва ӯ дасти худро бар сари қурбонии худ мемонад, ва онро назди хаймаи чомаъ забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун хуни онро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепошанд.

9. Ва аз забҳи саломатӣ инҳоро ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд тақдим менамояд: чарбуи он, тамоми дунбаи он, ки то худи думғоза ҷудо карда шуда бошад, ва чарбуе ки амъоро мепӯшонанд, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад.
10. Ва ду гурда ва чарбуе ки бар онҳо ва бар ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар чигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо ҷудо кунад.
11. Ва коҳин онро бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин хӯроки қурбонии оташин аст барои Худованд.
12. Ва агар қурбонии ӯ буз бошад, бигзор онро ба ҳузури Худованд тақдим намояд.
13. Ва ӯ дасти худро бар сари он мемонад, ва онро назди хаймаи ҷомеъ забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун хуни онро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепоянд.
14. Ва қурбонии худро, ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд, аз он тақдим менамояд: чарбуе ки амъоро мепӯшонанд, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад, 15. Ва ду гурда, ва чарбуе ки бар онҳо ва бар ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар чигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо ҷудо кунад.
16. Ва коҳин онҳоро бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин хӯроки қурбонии оташин барои атри гуворост; тамоми чарбу аз он Худованд аст.
17. Қонуни абадӣ барои ҳамаи наслҳои шумо дар ҳамаи масканҳои шумо ин аст, ки ҳеч чарбу ва ҳеч хунро нахӯред».

БОБИ ЧОРУМ

Дар бораи қурбонии гуноҳ.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: агар касе дар ҳар кадом аҳкоми наҳйи Худованд сахван гуноҳ карда, бар хилофи яке аз онҳо амал намояд,
3. Агар коҳини тадҳиншуда гуноҳе карда, сабаби гуноҳ-коршудани қавм гардида бошад, — бигзор барои гуноҳе ки

кардааст, гӯсолаи беайберо аз галаи говон барои қурбонии гуноҳ ба Худованд тақдим намояд.

4. Ва он гӯсоларо назди дари хаймаи ҷомеъ ба ҳузури Худованд мебиёрад, ва дасти худро бар сари гӯсола мемонад, ва гӯсоларо ба ҳузури Худованд забҳ мекунад;

5. Ва коҳини тадҳиншуда аз хуни гӯсола мегирад, ва онро ба хаймаи ҷомеъ дохил мекунад.

6. Ва коҳин ангушти худро дар хун меғӯтонад, ва аз хун ба ҳузури Худованд ҳафт карат пеши пардаи қудс мепошад.

7. Ва коҳин аз он хун бар шохҳои қурбонгоҳи бухури муаттар, ки ба ҳузури Худованд дар хаймаи ҷомеъ аст, ме-молад, ва тамоми бақияи хуни гӯсоларо бар бунъеди қурбон-гоҳи қурбонии сӯхтанӣ, ки назди дари хаймаи ҷомеъ аст, мерезад;

8. Ва тамоми чарбуи гӯсолаи қурбонии гуноҳро бигзор аз он бардорад: чарбуе ки амъоро мепӯшонад, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад,

9. Ва ду гурда ва чарбуе ки бар онҳо то худи ронҳо ме-бошад, ва қабати чарбуе ки бар чигар аст, — онро бо гурдаҳо ҷудо мекунад, —

10. Чунон ки он аз гови забҳи саломатӣ ҷудо карда мешавад; ва коҳин онҳоро бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ месӯзонад.

11. Ва пӯсти гӯсола, ва тамоми гӯшти он бо каллааш ва почаҳояш ва амъояш ва саргинаш, —

12. Яъне тамоми гӯсоларо бояд ба беруни ўрдугоҳ, ба ма-кони пок, ки он ҷо хокистарро мерезанд, бибарад, ва онро бар ҳезум дар оташ бисӯзонад; дар маконе ки хокистарро мерезанд, бигзор сӯзонида шавад.

13. Ва агар тамоми ҷамоати Исроил сахван гуноҳ кунанд, ва ин кор аз чашмони ҷамоат пӯшида бошад, яъне агар бар хилофи ягон аҳкоми наҳйи Худованд амал карда гуноҳкор шаванд,

14. Ва гуноҳе ки кардаанд, баъдтар ошкор гардад, — биг-зор ҷамоат гӯсолае аз галаи говон барои қурбонии гуноҳ тақдим намоянд, ва онро назди хаймаи ҷомеъ биёранд.

15. Ва пирони чамоат дастҳои худро бар сари гӯсола ба хузури Худованд мемонанд, ва гӯсоларо ба хузури Худованд забҳ мекунанд. 16. Ва коҳини тадҳиншуда аз хуни гӯсола ба хаймаи чомаъ дохил мекунад.
17. Ва коҳин ангушташро дар хун гӯтонида, онро ба хузури Худованд ҳафт карат пеши парда мепошад;
18. Ва аз он хун бар шохҳои қурбонгоҳ, ки ба хузури Худованд дар хаймаи чомаъ мебошад, мемолад, ва тамоми бақияи хунро бар бунъеди қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ, ки назди дари хаймаи чомаъ аст, мерезад;
19. Ва тамоми чарбуи онро аз он бардошта, бар қурбонгоҳ месӯзонад;
20. Ва бо ин гӯсола ончунон амал мекунад, ки бо гӯсолаи қурбонии гуноҳ амал кард; бо он бояд ҳамин тавр амал кунад, то ки коҳин гуноҳи онҳоро кафорат намояд, ва онҳо омурзида хоҳанд шуд.
21. Ва гӯсоларо аз ӯрдӯгоҳ берун бароварда, онро месӯ-зонад, чунон ки гӯсолаи аввалро сӯзонид. Ин қурбонии гу-ноҳи чамоат аст.
22. Агар раис гуноҳ кунад, яъне бар хилофи ягон аҳкоми наҳйи Худованд Худои худ саҳван амал карда, гуноҳкор шавад,
23. Ва гуноҳе ки кардааст, баъдтар ба ӯ ошкор гардад, — бигзор нарбузи беайбе барои қурбонӣ тақдим намояд.
24. Ва ӯ дасти худро бар сари нарбуз мемонад, ва онро дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ мекунанд, ба хузури Худованд забҳ менамояд. Ин қурбонии гуноҳ аст.
25. Ва коҳин аз хуни қурбонии гуноҳ бо ангушти худ гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мемолад, ва бақияи хуни онро бар бунъеди қурбонгоҳи қурбонии сӯх-танӣ мерезад;
26. Ва тамоми чарбуи онро, мисли чарбуи забҳи саломатӣ, бар қурбонгоҳ месӯзонад; ва коҳин гуноҳи ӯро ҳамин тавр кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.

27. Агар касе аз миёни авом сахван гуноҳ кунад, яъне бар хилофи ягон аҳкоми наҳйи Худованд амал карда, гуноҳкор шавад,
28. Ва гуноҳе ки кардааст, баъдтар ба ӯ ошкор гардад, — бигзор барои қурбонии худ ба сабаби гуноҳе ки кардааст, модабузи беайбе тақдим намояд.
29. Ва ӯ дасти худро бар сари қурбонии гуноҳ мемонад, ва ин қурбонии гуноҳро дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ мекунанд, забҳ менамояд.
30. Ва коҳин аз хуни он бо ангушти худ гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мемолад, ва тамоми бақияи хуни онро бар бунҷеди қурбонгоҳ мерезад;
31. Ва тамоми чарбуи онро ҷудо мекунад, чунон ки чарбуи забҳи саломатӣ ҷудо карда мешавад; ва коҳин онро бар қурбонгоҳ ҳамчун атри гуворо барои Худованд месӯзонад; ва коҳин гуноҳи ӯро кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.
32. Ва агар у бихоҳад гӯсфанде барои қурбонии гуноҳи худ тақдим намояд, бояд меши беайбе тақдим намояд.
33. Ва ӯ дасти худро бар сари ин қурбонии гуноҳ мемонад, ва онро ҳамчун қурбонии гуноҳ дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ мекунанд, забҳ менамояд.
34. Ва коҳин аз хуни ин қурбонии гуноҳ бо ангушти худ гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мемолад, ва тамоми бақияи хуни онро бар бунҷеди қурбонгоҳ мерезад.
35. Ва тамоми чарбуи онро ҷудо мекунад, чунон ки чарбуи гӯсфанд аз забҳи саломатӣ ҷудо карда мешавад, ва коҳин онро бар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонии оташин барои Худо-ванд месӯзонад; ва коҳин гуноҳи ӯро, ки кардааст, кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд».

БОБИ ПАНЧУМ

Дар бораи қурбонии ҷурм.

1. «АГАР касе дар он хусус гуноҳ кунад, ки овози қасамро шунидааст, ва шоҳиди он мебошад, яъне ё дидааст ва ё хабардор шудааст, валекин хабар намодааст, — ӯ барои ин гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.
2. Ё касе ки ба ҳар чизи начис, — хоҳ ба лошай ҳайвони начис, хоҳ ба лошай чорпои начис, хоҳ ба лошай ҳашароти начис — бирасад, ва ин аз ӯ пӯшида бошад, вале ӯ начис ва мучрим гардидааст;
3. Ё ба начосати одамизод, — ба ҳар начосате ки кас аз он начис мешавад, — бирасад, ва ин аз ӯ пӯшида бошад, вале баъдтар ба ӯ маълум шуда, ӯ мучрим гардидааст;
4. Ё касе ки бо даҳонаш барои кардани кори баде ё кори неке бемулоҳиза қасам хӯрдааст, — дар ҳар чизе ки одамизод бемулоҳиза қасам меҳӯрад, — ва ин аз ӯ пӯшида бошад, вале баъдтар ин ба ӯ маълум шуда, ӯ дар яке аз инҳо мучрим гардидааст, —
5. Пас, дар сурате ки ӯ дар яке аз инҳо мучрим гардидааст, бигзор ба гуноҳе ки кардааст, иқрор шавад,
6. Ва қурбонии чурми худро барои гуноҳе ки кардааст, ба Худованд тақдим намояд, яъне аз рамаи бузу гӯсфандон чорпои модаеро ҳамчун қурбонии гуноҳ биёрад, ва коҳин гуноҳи ӯро кафорат хоҳад кард.
7. Ва агар баррае барои ӯ дастрас набошад, бигзор ҳам-чун қурбонии чурми худ барои гуноҳе ки кардааст, ду фохта ё ду чӯҷай кабӯтарро ба Худованд тақдим намояд: яке — барои қурбонии гуноҳ, ва дигаре — барои қурбонии сӯхтанӣ.
8. Ва ӯ онҳоро назди коҳин мебиёрад, ки вай ҳамонро, ки барои қурбонии гуноҳ аст, аввал тақдим намуда, каллашро аз пушти гарданаш мешиканад, вале ҷудо намекунад;
9. Ва аз хуни қурбонии гуноҳ бар девори қурбонгоҳ ме-молад, ва бақияи хун бигзор бар бунъеди қурбонгоҳ фушурда шавад. Ин қурбонии гуноҳ аст.
10. Ва дигарашро барои қурбонии сӯхтанӣ, бар тибқи дас-тур, ба кор мебарад; ва коҳин гуноҳи ӯро, ки кардааст, кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.

11. Ва агар ду фохта ё ду чўчаи кабўтар барои ў дастрас набошад, бигзор ҳамчун қурбонии худ барои гуноҳе ки кардааст, ба қадри даҳъяки эфа орди маҳин барои қурбонии гуноҳ биёрад; бигзор равған бар он нарезад, ва лебўно бар он намонад, зеро ки ин қурбонии гуноҳ аст.

12. Ва онро назди коҳин мебиёрад; ва коҳин як мушт аз он ҳамчун ҳиссаи ёдгорӣ мегирад, ва бар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонии оташини Худованд месўзонад. Ин қурбонии гуноҳ аст.

13. Ва коҳин гуноҳеро, ки он мард дар яке аз ин мавридҳо кардааст, кафорат менамояд, ва ў омурзида хоҳад шуд; ва бақияи он ҳамчун ҳадияи ордӣ аз они коҳин хоҳад буд».14. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

15. «Агар касе хиёнат намуда, сахван дар ҳаққи чизҳои муқаддаси Худованд гуноҳ кунад, бигзор ҳамчун қурбонии чурми худ аз рама, дар асоси қиматдиҳии ту бо сиклҳои нуқра, мувофиқи сикли муқаддас, кўчқори беайбе барои қурбонии чурм ба Худованд тақдим намояд;

16. Ва ў бояд товони чизи муқаддасеро, ки дар ҳаққи он гуноҳ кардааст, адо намояд, ба тавре ки панҷъяки қимати онро бар он илова кунад, ва онро ба коҳин бидиҳад; ва коҳин гуноҳи ўро ба воситаи кўчқори қурбонии чурм кафорат менамояд, ва ў омурзида хоҳад шуд.

17. Ва агар касе гуноҳ кунад, яъне бар хилофи яке аз аҳкоми наҳйи Худованд амал кунад, вале инро надонад, — ў мучрим аст, ва барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт;

18. Ва бигзор аз рама, дар асоси қиматдиҳии ту, кўчқори беайбе барои қурбонии чурм назди коҳин биёрад; ва коҳин сахверо, ки ў кардааст, вале надоништааст, кафорат менамояд, ва ў омурзида хоҳад шуд.

19. Ин қурбонии чурмест, ки ба воситаи он ў ба ҳузури Худованд мучрим гардидааст».

БОБИ ШАШУМ

Боз дар бораи қурбонии чурм.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Агар касе гуноҳ кунад, ва дар ҳаққи Худованд хиёнат намояд, ва ба ёри худ дар бобати амонат, ё гарав, ё моли дуздӣ мункир шавад, ё ёри худро фиреб кунад,
3. Ё чизи гумшударо ёфта, дар ин бобат мункир шавад, ва қасами дурӯғ хӯрад дар яке аз қорҳое ки одамизод қарда, дар онҳо гуноҳкор мешавад, —
4. Пас, модоме ки ӯ гуноҳ қарда, мучрим гардидааст, ӯ бояд он чиро, ки дуздидааст, ё он чиро, ки бо роҳи фиреб ба даст овардааст, ё он чиро, ки назди ӯ амонат гузошта шудааст, ё чизи гумшударо, ки ёфтааст, баргардонад.
5. Қимати ҳар он чиро, ки дар бораи он қасами дурӯғ хӯрдааст, ӯ бояд пурра адо кунад, ва панҷяки он қиматро бар он илова намуда, ба соҳиби он бидиҳад, дар рӯзе ки қурбонии ҷурми худро тақдим менамояд.
6. Ва барои қурбонии ҷурми худ бигзор ба Худованд қўҷқори беайбе аз рама, мувофиқи қиматдиҳии ту, ҳамчун қурбонии ҷурм назди қоҳин биёрад.
7. Ва қоҳин гуноҳи ӯро ба ҳузури Худованд қафорат менамояд, ва ӯ дар ҳар қоре ки қарда мучрим гардидааст, омурзида хоҳад шуд».

Дар бораи қурбонии сўхтанӣ.

8. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
9. «Ба Ҳорун ва писаронаш амр фармуда, бигӯ: ин аст қонуни қурбонии сўхтанӣ: бигзор қурбонии сўхтанӣ тамоми шаб то субҳ бар оташдони қурбонгоҳ бошад, ва оташи қур-бонгоҳ бар он бисӯзад.
10. Ва бигзор қоҳин пероҳани қатони худро бипӯшад, ва эзори қатоне бар бадани худ бипӯшад, ва хокистари қурбонии сўхтаниро, ки оташ бар қурбонгоҳ сӯзонидааст, бардорад, ва онро назди қурбонгоҳ бимонад; 11. Ва либосҳои худро

кашида, либосҳои дигар бипӯшад, ва хокистарро берун аз ўрдугоҳ ба макони поке барорад.

12. Ва оташе ки бар қурбонгоҳ аст, бигзор фурӯзон буда, хомӯш нашавад; ва бигзор коҳин бар он ҳар субҳ ҳезум бисӯзонад, ва қурбонии сӯхтаниро бар он бимонад, ва чарбуи забҳи саломатиро бар он бисӯзонад.

13. Оташи доимӣ бигзор бар қурбонгоҳ фурӯзон буда, хо-мӯш нашавад.

Дар бораи ҳадияи ордӣ.

14. Ва ин аст қонун дар бораи ҳадияи ордӣ: писарони Ҳорун бояд онро ба ҳузури Худованд бар қурбонгоҳ тақдим намоянд.

15. Ва бигзор коҳин аз он як мушт аз орди маҳини ҳадияи ордӣ ва аз равғанаш бо тамоми лебӯное ки бар ҳадияи ордӣ мебошад, бардорад, ва бар қурбонгоҳ бисӯзонад; ин атри гуворост барои ёдгорӣ ба ҳузури Худованд.

16. Он чи аз он боқӣ мемонад, бигзор Ҳорун ва писаронаш бихӯранд; он бояд бе хамиртуруш дар макони муқаддас хӯрда шавад; дар саҳни хаймаи чомаъ бигзор онро бихӯранд.

17. Он набояд бо хамиртуруш пухта шавад; онро аз ҳадия-ҳои оташини Худ ҳамчун ҳиссаи онҳо додаам. Он мисли қурбонии гуноҳ ва қурбонии чурм қудси қудсҳо мебошад.

18. Ҳар мардина аз миёни писарони Ҳорун метавонад онро бихӯрад, — ин фаризаи абадӣ барои наслҳои шумо аз ҳадия-ҳои оташини Худованд мебошад; ҳар кӣ ба онҳо бирасад, тақдир хоҳад ёфт».

19. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

20. «Ин аст қурбонии Ҳорун ва писаронаш, ки бояд дар рӯзи тадҳин шудани худ ба Худованд тақдим намоянд: даҳъя-ки эфа аз орди маҳин барои ҳадияи орди доимӣ; нисфаш барои субҳ ва нисфаш барои шом.

21. Он бояд бар тоба бо равған тайёр карда шавад; онро бо оби чӯш омехта, ҳамчун ҳадияи орди иборат аз нончаҳои бирён биёр; барои атри гуворо ба Худованд тақдим намо.

22. Ва коҳини тадҳиншуда, ки дар ҷои ӯ аз писаронаш хоҳад буд, инро бояд ба амал оварад; ин фаризаи абадист: он бояд комилан барои Худованд сӯзонида шавад.

23. Ва ҳар ҳадияи ордии коҳин бояд комилан сӯзанда бо-шад, яъне хӯрда нашавад».

Дар бораи қурбонии гуноҳ.

24. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

25. «Ба Ҳорун ва писаронаш бигӯ. Ин аст қонун дар бораи қурбонии гуноҳ: дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ карда мешавад, қурбонии гуноҳ низ бояд ба хузури Худованд дар он ҷо забҳ карда шавад; ин қудси қудсхост.

26. Коҳине ки қурбонии гуноҳро ба амал меоварад, метавонад онро бихӯрад; он бояд дар макони муқаддас, дар саҳни хаймаи ҷомеъ хӯрда шавад.

27. Ҳар чизе ки ба гӯшти он мерасад, тақдис меёбад; ва агар хуни он бар либосе пошида шавад, он чиро, ки бар он пошида шудааст, дар макони муқаддас бишӯй.

28. Ва зарфи сафолине ки қурбонии гуноҳ дар он пухта шудааст, бояд шикаста шавад; ва агар он дар зарфия мисин пухта шуда бошад, он зарф бояд сайқал дода ва бо об шуста шавад.

29. Ҳар мардина аз миёни коҳинон метавонад онро бихӯрад; ин қудси қудсхост.

30. Вале ҳар қурбонии гуноҳ, ки хунаш ба хаймаи ҷомеъ дароварда мешавад, то ки дар қудс кафорат намояд, набояд хӯрда шавад; он бояд дар оташ сӯзонида шавад».

БОБИ ҲАФТУМ

Қонун дар бораи қурбонии ҷурм.

1. «ВА ин аст қонуни қурбонии ҷурм: ин қудси қудсхост.

2. Дар маконе ки қурбонии сӯхтаниро забҳ мекунанд, қурбонии ҷурмро низ бояд дар он чо забҳ кунанд; ва хуни он бояд бар қурбонгоҳ гирдогирд пошида шавад.
3. Ва аз он ӯ тамоми чарбуяшро тақдим менамояд: дунба ва чарбуе ки амъоро мепӯшонад,
4. Ва ду гурда ва чарбуе ки бар онҳо то худи ронҳо ме-бошад, ва қабати чарбуе ки бар чигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо чудо кунад.
5. Ва коҳин онҳоро бар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонии ота-шин барои Худованд месӯзонад. Ин қурбонии ҷурм аст.
6. Ҳар мардина аз миёни коҳинон онро метавонад бихӯрад; он бояд дар макони муқаддас хӯрда шавад. Ин қудси қудсҳост.
7. Қурбонии гуноҳ монанди қурбонии ҷурм аст, яъне қо-нуни онҳо як аст: он аз они коҳинест, ки ба воситаи он кафо-рат менамояд.
8. Ва коҳине ки қурбонии сӯхтани касеро тақдим мена-мояд, пӯсти он қурбонии сӯхтание ки ӯ тақдим намудааст, аз они ҳамин коҳин хоҳад буд.
9. Ва ҳар ҳадияи ордӣ, ки дар танӯр пухта шудааст, ва ҳар он чи дар дег ва бар тоба тайёр карда шудааст, аз они коҳине ки онро тақдим менамояд, хоҳад буд.
10. Ва ҳар ҳадияи ордӣ, хоҳ бо равған омехта, хоҳ хушк бошад, аз они тамоми банӣ-Ҳорун хоҳад буд, бе он ки аз якдигар тафовуте дошта бошанд.

Қонун дар бораи забҳи саломатӣ.

11. Ва ин аст қонуни забҳи саломатӣ, ки ба Худованд тақ-дим карда мешавад.
12. Агар касе онро барои шукрона тақдим намояд, ӯ бояд бо забҳи шукрона қурсҳои фатири бо равған омехташуда, ва нончаҳои тунуки фатири равған молидашуда, ва аз орди маҳине ки бо оби ҷӯш омехтааст, қурсҳои бо равған омехташуда тақдим намояд;

13. Қурбонии худро ҳамроҳи забҳи шукронаи саломатии худ
ӯ бояд бо қурсҳои нони ҳамиртурушдор тақдим намояд.
14. Ва аз он якеро аз ҳар қурбонӣ ҳамчун ҳадия барои
Худованд тақдим менамояд; ин аз онҳо коҳине ки хуни забҳи
саломатиро мепошад, хоҳад буд.
15. Ва гӯшти забҳи шукронаи саломатии ӯ бояд дар рӯзи
қурбонӣ шуданаш хӯрда шавад; аз он то субҳ набояд боқӣ
гузошта шавад.
16. Ва агар забҳи қурбонии ӯ аз рӯи назр ё хайрот бошад,
забҳи у бояд дар рӯзи қурбонӣ шуданаш хӯрда шавад; ва
бақияи онро рӯзи дигар хӯрдан мумкин аст.
17. Ва он чи аз гӯшти он забҳ боқӣ монда бошад, бояд дар
рӯзи сеюм дар оташ сӯзонида шавад. 18. Ва агар аз гӯшти
забҳи саломатии ӯ дар рӯзи сеюм хӯрда шавад, он сазовори
таваҷҷӯҳ нахоҳад буд, ва барои касе ки онро қурбонӣ
кардааст, ба ҳисоб оварда нахоҳад шуд; он начис аст, ва ҳар кӣ
аз он бихӯрад, барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.
19. Ва гӯшти он, агар ба ягон чизи начис бирасад, набояд
хӯрда шавад, балки бояд дар оташ сӯзонида шавад; ва гӯшти
покро ҳар каси пок метавонад бихӯрад.
20. Вале агар касе аз гӯшти забҳи саломатӣ, ки барои
Худованд аст, бихӯрад, дар ҳолате ки наҷосати ӯ бар ӯ бошад,
он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.
21. Ва агар касе ба ҳар чизи начис, хоҳ ба наҷосати одами-зод,
хоҳ ба чорпои начис, хоҳ ба ҳар чизи зишти начис бира-сад, ва
аз гӯшти забҳи саломатӣ, ки барои Худованд аст, бихӯрад, —
он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».
22. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
23. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳеҷ як чарбуи гов ва
гӯсфанд ва бузро нахӯред,
24. Ва чарбуи чорпои мурда ва чарбуи чорпои даридашу-даро
барои ҳар кор истеъмол кардан мумкин аст, вале ба ҳеҷ ваҷҳ
онро нахӯред.

25. Зеро ҳар кӣ чарбуи чорпоеро, ки аз он қурбонии оташин барои Худованд тақдим карда мешавад, бихӯрад, — он касе ки хӯрда бошад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.
26. Ва ҳеч хунро, — хоҳ аз они паранда бошад, хоҳ аз они чорпо, — дар масканҳои худ нахӯред.
27. Ҳар кӣ ҳар гуна хунро бихӯрад, — он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».
28. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
29. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳар кӣ забҳи саломатии худро барои Худованд тақдим менамояд, ӯ бояд қурбонии худро аз забҳи саломатии худ барои Худованд биёрад.
30. Бо дастҳои худ ӯ бояд қурбонии оташинро барои Худованд биёрад, чарбуро бо сина бояд биёрад, то ки он синаро ба хузури Худованд бичунбонад.
31. Ва коҳин чарбуро бар қурбонгоҳ месӯзонад, ва сина аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд.
32. Ва соқи ростро ҳамчун пешкаши муқаддас аз забҳҳои саломатии худ ба коҳин бидиҳед.
33. Ҳар кӣ аз писарони Ҳорун хуни қурбонии саломатӣ ва чарбуро тақдим менамояд, соқи рост ҳиссаи ӯ хоҳад буд.
34. Зеро ки Ман синаи чунбониданӣ ва соқи пешкашро аз банӣ-Исроил, аз забҳҳои саломатии онҳо гирифтаам, ва онҳоро ба Ҳоруни коҳин ва писаронаш ба фаризаи абадӣ аз ҷониби банӣ-Исроил додам».
35. Ин аст насибаи тадҳини Ҳорун ва насибаи тадҳини писаронаш аз қурбонҳои оташини Худованд дар рӯзе ки онҳо наздик оварда шуданд, то ки барои Худованд каҳонат кунанд,
36. Ки ба онҳо додани онро Худованд амр фармуд, дар рӯзе ки онҳоро аз миёни банӣ-Исроил тадҳин намуд. Ин фаризаи абадӣ дар наслҳои онҳост.
37. Ин аст қонуни қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи ордӣ, қурбонии гуноҳ, қурбонии чурм, қурбонии гумоштанӣ ва забҳи саломатӣ,

38. Ки Худованд ба Мусо дар кӯхи Сино амр фармуда буд, дар рӯзе ки ба банӣ-Исроил дар биёбони Сино амр фармуд, ки қурбониҳои худро барои Худованд тақдим намоянд.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи тақдиси қоҳинон.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ҳорун, ва писаронашро бо ӯ, ва либосҳо, ва рағани тадҳин, ва гӯсолаи қурбонии гуноҳ, ва ду қўчқор, ва сабади фатирҳоро бигир,
3. Ва тамоми ҷамоатро назди дари хаймаи ҷомеъ ҷамъ кун».
4. Ва Мусо ончунон ки Худованд ба ӯ амр фармуд, ба амал овард, ва ҷамоат назди дари хаймаи ҷомеъ ҷамъ шуданд.
5. Ва Мусо ба ҷамоат гуфт: «Ин аст он чи Худованд амр фармудааст, ки ба ҷо оварда шавад».
6. Ва Мусо Ҳорун ва писаронашро наздик овард, ва онҳоро дар об ғусл дод.

Дар бораи либоси сарқоҳин.

7. Ва пероҳанро бар ӯ гузошт, ва камарашро бо камар-банд баст, ва ридоро бар ӯ пӯшонид, ва эфӯдро бар ӯ гузошт, ва камарашро бо тасмаи эфӯд баста, эфӯдро ба воситаи он бар ӯ мустаҳкам намуд.
8. Ва синабандро бар ӯ гузошт, ва урим ва туммиро бар синабанд монд.
9. Ва аммомаро бар сари ӯ гузошт, ва бар аммома, аз пеш, лавҳаи тилло, яъне афсари муқаддасро ниҳод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Дар бораи тадҳини сарқоҳин.

10. Ва Мусо рағани тадҳинро гирифт, ва маскан ва он чиро, ки дар он буд, тадҳин намуд, ва онҳоро тақдис кард.

11. Ва аз он бар қурбонгоҳ ҳафт карат пошид, ва қурбонгоҳ ва тамоми колояш, ва лаган ва пояшро тадҳин намуд, то ки онҳоро тақдис кунад.

12. Ва аз равғани тадҳин бар сари Ҳорун рехта, ўро тад-ҳин намуд, то ки ўро тақдис кунад.

Дар бораи либосҳои коҳинон.

13. Ва Мусо писарони Ҳорунро наздик овард, ва бар онҳо пероҳанҳоро пӯшонид, ва камарбандҳоро бар камари онҳо баст, ва кулоҳҳоро бар сари онҳо ниҳод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Дар бораи тақдими қурбонии қурбонихо.

14. Ва гӯсолаи қурбонии гуноҳро овард, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари гӯсолаи қурбонии гуноҳ монданд,

15. Ва онро забҳ кард, ва Мусо хунро гирифт, ва бар шохҳои қурбонгоҳ гирдогирд бо ангушташ молид, ва қурбонгоҳро татҳир намуд, ва хунро бар бунъеди қурбонгоҳ рехта, онро тақдис кард, то ки барояш кафорат намояд.

16. Ва тамоми чарбуеро, ки бар амъо буд, ва қабати чарбуеро, ки бар чигар буд, ва ду гурда ва чарбуи онҳоро гирифт, ва Мусо онҳоро бар қурбонгоҳ сӯзонид.

17. Ва гӯсола ва пӯсташ ва гӯшташ ва саргинашро берун аз ўрдугоҳ дар оташ сӯзонид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

18. Ва қўчқори қурбонии сўхтаниро наздик овард, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари қўчқор монданд.

19. Ва онро забҳ кард, ва Мусо хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.

20. Ва қўчқорро ба андоми он пора кард, ва Мусо калла ва андом ва чарбуро сӯзонид.

21. Ва амъо ва почаҳоро бо об шуст; ва Мусо тамоми кӯчқорро бар қурбонгоҳ сӯзонид: ин қурбонии сӯхтанӣ ҳамчун атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд буд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

22. Ва кӯчқори дуҷумро, ки кӯчқори гумоштанӣ ба шумор мерафт, наздик овард, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари кӯчқор монданд.

Дар бораи истеъмоли хун.

23. Ва онро забҳ кард, ва Мусо аз хуни он гирифт, ва бар нармаи гӯши ростии Ҳорун, ва бар нарангушти дасти ростии ӯ, ва бар нарангушти пой ростии ӯ молид.

24. Ва писарони Ҳорунро наздик овард, ва Мусо аз он хун бар нармаи гӯши ростии онҳо, ва бар нарангушти дасти ростии онҳо, ва бар нарангушти пой ростии онҳо молид; ва Мусо он хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.

25. Ва чарбу ва дунба, ва тамоми чарбуеро, ки бар амъо буд, ва қабати чарбуеро, ки бар чигар буд, ва ду гурда ва чарбуи онҳо, ва соқи ростро гирифт;

26. Ва аз сабади фатирҳое ки ба хузури Худованд буд, як курси фатир, ва як курси нони рағанин, ва як нончайи тунукро гирифта, бар чарбу ва бар соқи рост монд.

27. Ва ҳамаи инро бар кафҳои Ҳорун ва бар кафҳои писаронаш гузошт, ва онҳоро ба хузури Худованд ҷунбонид.

28. Ва Мусо инҳоро аз кафҳои онҳо гирифта, бар қурбонгоҳ бо қурбонии сӯхтанӣ сӯзонид: ин қурбонии гумоштанӣ барои атри гуворо буд, ин қурбонии оташин барои Худованд буд.

29. Ва Мусо синаро гирифт, ва онро ҳамчун инъоми ҷунбониданӣ ба хузури Худованд ҷунбонид; ин аз кӯчқори гумоштанӣ ҳиссае барои Мусо буд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Дар бораи тадҳини коҳинон, хӯроки онҳо ва тақдиси ёфтани онҳо барои Худо.

30. Ва Мусо аз равғани тадҳин ва аз хуне ки бар қурбонгоҳ буд, гирифт, ва бар Ҳорун, бар либосҳояш, ва бар писарони ӯ, ва бар либосҳои писарони ӯ бо ӯ пошид; ва Ҳорун ва либосҳояш, ва писарони ӯ ва либосҳои писарони ӯро бо ӯ тақдис кард.

31. Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш гуфт: «Ин гӯштро назди дари хаймаи чомаъ бипазед, ва дар он ҷо онро бо ноне ки дар сабади гумоштани мебошад, бихӯред, чунон ки ба ман амр фармуда гуфта шудааст: "Ҳорун ва писаронаш онро бихӯранд".

32. Ва бақияи гӯшт ва нонро дар оташ бисӯзонед.

33. Ва аз дари хаймаи чомаъ ҳафт рӯз берун наравед, то рӯзе ки айёми гумоштани шумо анҷом ёбад, зеро ки гумошта-ни шумо бояд ҳафт рӯз ба амал ояд.

34. Чунон ки имрӯз ба амал оварда шуд, ончунон Худо-ванд амр фармуд, ки ба амал оварда шавад, то ки барои шумо кафорат гардад.

35. Ва назди дари хаймаи чомаъ рӯзона ва шабона ҳафт рӯз бимонед, ва навбатдории Худовандро риоя намоед, то ки намиред, зеро ки чунин ба ман амр фармуда шудааст».

36. Ва Ҳорун ва писаронаш ҳар он чиро, ки Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, ба ҷо оварданд.

БОБИ НУҲУМ

Коҳинон ба ибодат шурӯъ менамоянд.

1. Ва дар рӯзи ҳаштум чунин воқеъ шуд, ки Мусо Ҳорун ва писарони ӯ ва пирони Исроилро даъват намуд.

2. Ва ба Ҳорун гуфт: «Гӯсолаи наре барои қурбонии гуноҳ ва қўчқоре барои қурбонии сўхтани бигир, ки ҳар ду беайб бошанд, ва ба ҳузури Худованд тақдим намо.

3. Ва ба бани-Исроил сухан ронда, бигӯ: "Нарбузе барои қурбонии гуноҳ, ва гӯсола ва барраи яксолае ки беайб бошанд, барои қурбонии сўхтани бигиред,

4. Ва барзагов ва қўчқоре барои забҳҳои саломатӣ, то ки ба ҳузури Худованд забҳ карда шавад, ва ҳадияи ордии бо равшан омехташуда; зеро ки имрӯз Худованд ба шумо зоҳир хоҳад шуд"».
5. Ва он чиро, ки Мусо амр фармуда буд, назди хаймаи чомеъ оварданд; ва тамоми ҷамоат наздик омада, ба ҳузури Худованд истоданд.
6. Ва Мусо гуфт: «Ин аст он чи Худованд амр фарму-дааст, ки ба амал оваред, ва ҷалоли Худованд ба шумо зоҳир хоҳад шуд».
7. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ба қурбонгоҳ наздик биё, ва қурбонии гуноҳи худ ва қурбонии сӯхтаниии худро тақдим карда, барои худат ва барои ҷамоат кафорат намо; ва қурбонии қавмро тақдим карда, барои онҳо кафорат намо, чунон ки Худованд амр фармудааст».
8. Ва Ҳорун ба қурбонгоҳ наздик омада, гӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худаш буд, забҳ кард.
9. Ва писарони Ҳорун хунро назди ӯ оварданд, ва ӯ ан-гушти худро дар хун гӯтонида, бар шоҳҳои қурбонгоҳ молид; ва хунро бар бунъеди қурбонгоҳ рехт.
10. Ва чарбу, ва гурдаҳо, ва қабати чарбуи рӯи чигари қурбонии гуноҳро бар қурбонгоҳ сӯзонид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
11. Ва гӯшт ва пӯстро берун аз ӯрдугӯҳ дар оташ сӯзонид.
12. Ва қурбонии сӯхтаниро забҳ кард, ва писарони Ҳорун хунро назди ӯ оварданд, ва ӯ онро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.
13. Ва андом ва каллаи қурбонии сӯхтаниро назди ӯ оварданд, ва ӯ бар қурбонгоҳ сӯзонид.
14. Ва амъо ва почаҳоро шуста, бо қурбонии сӯхтанӣ бар қурбонгоҳ сӯзонид.
15. Ва қурбонии қавмро наздик овард, ва нарбузи гуноҳро, ки барои қавм буд, гирифт, ва онро забҳ карда, монанди қурбонии пешина, барои гуноҳ тақдим намуд.
16. Ва

қурбонии сӯхтаниро наздик оварда, бар тибқи дас-тур тақдим намуд.

17. Ва ҳадияи ордиго наздик овард, ва мушташро аз он пур карда, илова ба қурбонии сӯхтани субҳ бар қурбонгоҳ сӯзонид.

18. Ва барзагов ва қўчқорро, ки забҳи саломатӣ барои қавм буд, забҳ намуд; ва писарони Ҳорун хунро назди ӯ оварданд, ва ӯ онро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.

19. Ва низ чарбуи барзагов ва қўчқорро: дунба ва он чи амъоро мепӯшонад, ва гурдаҳо, ва қабати чарбуи рӯи чигарро, —

20. Ва чарбуро бар синаҳо монданд; ва ӯ чарбуро бар қурбонгоҳ сӯзонид.

21. Ва Ҳорун синаҳо ва соқи ростро, ҳамчун инъоми ҷунбониданӣ, ба ҳузури Худованд ҷунбонид, ҷунон ки Мусо амр фармуда буд.

22. Ва Ҳорун дастҳои худро сӯи қавм боло бардошта, он-ҳоро баракат дод, ва баъд аз тақдим кардани қурбонии гуноҳ ва қурбонии сӯхтанӣ ва забҳи саломатӣ фурӯд омад.

23. Ва Мусо ва Ҳорун ба хаймаи ҷомеъ даромаданд, ва берун омада, қавмро баракат доданд; ва ҷалоли Худованд ба тамоми қавм зоҳир шуд.

24. Ва оташе аз ҳузури Худованд берун омада, қурбонии сӯхтанӣ ва чарбуро бар қурбонгоҳ сӯзонид, ва тамоми қавм инро дида, ба вачд омаданд, ва бар рӯи худ афтоданд.

БОБИ ДАҲУМ

Нодоб ва Абиҳу оташи бегонае меоваранд.

1. Ва писарони Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, ҳар яке маҷмари худро гирифта, оташ бар онҳо монданд, ва бухур бар он гузошта, ба ҳузури Худованд оташи бегонаро, ки ӯ ба онҳо амр нафармуда буд, наздик оварданд.

2. Ва оташе аз ҳузури Худованд берун омада, онҳоро сӯзонид; ва онҳо ба ҳузури Худованд мурданд.

3. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ин аст он чи Худованд суҳан ронда, гуфтааст:
"Ба воситаи наздиконам қудсияти Худро зоҳир хоҳам сохт,
ва дар назари тамоми қавм ҷалол хоҳам ёфт"». Ва Ҳорун хомӯш монд.
4. Ва Мусо Мишоил ва Элсофонро, ки писарони Узиил, амаки Ҳорун, буданд, хонда, ба онҳо гуфт: «Наздик омада, бародарони худро аз пеши қудс ба беруни ўрдугоҳ бибаред».
5. Ва онҳо наздик омада, мурдаҳоро дар пероҳанҳашон ба беруни ўрдугоҳ бурданд, чунон ки Мусо гуфта буд.
6. Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш Эльзор ва Итомор гуфт: «Сарҳои худро яла накунад, ва либосҳои худро надар-ронед, то ки намиред, ва Ё бар тамоми ҷамоат ғазаб накунад; вале бигзор бародарони шумо, тамоми хонадони Исроил, дар ҳаққи сўхтагон, ки Худованд онҳоро сўзонидааст, навҳагарӣ кунанд.
7. Ва аз дари хаймаи ҷомеъ берун наравед, мабодо бими-ред, зеро ки рағфани тадҳини Худованд бар шумост». Ва онҳо бар тибқи гуфтори Мусо амал карданд.
8. Ва Худованд ба Ҳорун суҳан ронда, гуфт:
9. «Ту ва писаронат бо ту, вақте ки ба хаймаи ҷомеъ дохил мешавед, шароб ва арақ нанӯшед, то ки намиред; ин аст фаризаи абадӣ дар наслҳои шумо,
10. То ки муқаддасро аз ғайримуқаддас, ва наҷисро аз пок битавонед фарқ кунед,
11. Ва тамоми фароизеро, ки Худованд ба шумо ба воситаи Мусо амр фармудааст, ба банӣ-Исроил таълим диҳед».
12. Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш Эльзор ва Итомор, ки зинда монда буданд, гуфт: «Ҳадияи ордиеро, ки аз қурбонии оташини Худованд боқӣ мондааст, бигиред, ва онро бе хамиртуруш назди қурбонгоҳ бихӯред, зеро ки ин қудси қудсост.
13. Ва онро дар макони муқаддас бихӯред, чунки он аз қурбонии оташини Худованд ҳиссаи ту ва ҳиссаи писарони ту, зеро ки чунин ба ман амр фармуда шудааст.

14. Ва синаи чунбониданӣ ва соқи пешкашро ту ва писа-ронат ва духтаронат бо ту дар макони пок бихӯред, зеро ки инҳо аз забҳҳои саломатии банӣ-Исроил барои ҳиссаи ту ва ҳиссаи фарзандони ту дода шудааст.

15. Соқи пешкаш ва синаи чунбониданиро онҳо бояд бо қурбонии оташини чарбу биёранд, то ки ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба ҳузури Худованд чунбонида шавад; ва ин барои ту ва барои писаронат бо ту фаризаи абадӣ хоҳад буд, чунон ки Худованд амр фармудааст».

16. Ва Мусо нарбузи қурбонии гуноҳро талабид, ва инак, он сӯзонида шуда буд; ва ӯ ба Эльзор ва Итомор, писарони Ҳорун, ки зинда монда буданд, хашм намуда, гуфт:

17. «Чаро ин қурбонии гуноҳро дар макони муқаддас нахӯрдед? Он, охир, қудси қудсхост, ва онро ӯ ба шумо додааст, то ки гуноҳи ҷамоатро бардошта, барои онҳо ба ҳузури Худованд қафорат намоед.

18. Хуни он, охир, андаруни қудс дохил карда нашудааст, ва ҳол он ки шумо онро мебоист дар қудс меҳӯрдед, чунон ки амр фармуда будам».

19. Ва Ҳорун ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Имрӯз, охир, онҳо қурбонии гуноҳи худ ва қурбонии сӯхтани худро, ба ҳузури Худованд тақдим карданд, — ва чунин ҳодисаҳо ба ман рӯй дод; пас, агар имрӯз қурбонии гуноҳро меҳӯрдам, оё ин дар назари Худованд мақбул меафтод?»

20. Ва Мусо инро шунида, маъқул донист.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи чорпоёни пок ва нопок.

1. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, ба онҳо гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯед: инҳоянд ҷон-вароне ки шумо метавонед аз ҳамаи чорпоёни рӯи замин бихӯред:
3. Ҳар чорпои сумдор, ки қӯшсум бошад, ва хӯрокашро кавша кунад, — онро бихӯред.

4. Аммо инҳоро аз кавшакунандагон ва сумдорон нахӯред: шутурро, зеро ки он кавшакунанда аст, валекин сумаш қӯшсум нест, — он барои шумо начис аст;
5. Ва заргӯшро, зеро ки он кавшакунанда аст, валекин сумаш қӯшсум нест, — он барои шумо начис аст; 6. Ва харгӯшро, зеро ки он кавшакунанда аст, валекин сумаш қӯшсум нест, — он барои шумо начис аст;
7. Ва хукро, зеро ки он сумдор аст ва сумаш қӯшсум аст, валекин хӯрокашро кавша намекунад, — он барои шумо начис аст.
8. Аз гӯшти онҳо нахӯред ва ба лошаи онҳо нарасед, — онҳо барои шумо начисанд.
9. Аз ҳар он чи дар об аст, инҳоро метавонед бихӯред: ҳар он чи пар ва пулакча дар об дорад, — хоҳ дар баҳрҳо бошад, хоҳ дар наҳрҳо, — онҳоро метавонед бихӯред.
10. Вале ҳар он чи пар ва пулакча надорад, — хоҳ дар баҳрҳо бошад, хоҳ дар наҳрҳо, — аз ҳар ҳашароти об ва аз ҳар ҷонваре ки дар об аст, — инҳо барои шумо қабех аст.
11. Ва инҳо барои шумо қабех хоҳад буд: аз гӯшташон нахӯред ва аз лошаашон нафрат намоед.
12. Ҳар он чи пар ва пулакча дар об надорад, барои шумо қабех хоҳад буд.
13. Ва аз паррандагон аз инҳо нафрат намоед: инҳо хӯрда нашаванд, чунки қабеханд: уқоб, ва каргас, ва бургут,
14. Ва калхот, ва шоҳин бо зоти он,
15. Ва ҳар зоғ бо зоти он,
16. Ва шутурмурғ, ва бум, ва моҳихӯрак, ва қарчиғай бо зоти он,
17. Ва чуғз, ва бақлон, ва ибис,
18. Ва қу, ва мурғи саққо, ва лошахӯр,
19. Ва лаклак, ва куланг бо зоти он, ва худхуд, ва кӯршабпарак.
20. Тамоми ҳашароти болдоре ки бар чор пой роҳ мера-вад, бароя шумо қабех аст.

21. Аммо аз ҳар ҳашароти болдоре ки бар чор пой роҳ меравад, ҳамонро бихӯред, ки аз болои кафҳои пояш соқҳо барои частан бар замин дорад.
22. Инҳоро аз онҳо бихӯред: малах бо зоти он, сольом бо зоти он, ва ҳарҷӯл бо зоти он, ва ҳочоб бо зоти он*.
23. Ва ҳар ҳашароти болдоре ки чор пой дорад, барои шумо кабеҳ аст.
24. Ва аз инҳо начис хоҳед шуд; ҳар кӣ ба лошайи онҳо бирасад, то шом начис хоҳад буд.
25. Ва ҳар кӣ чизе аз лошайи онҳо бардошта бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом начис хоҳад буд.
26. Ҳар чорпое ки сумдор аст, валекин сумаш кӯшсум нест, ва хӯрокашро кавша намекунад, — барои шумо начис аст; ҳар кӣ ба онҳо бирасад, начис хоҳад шуд.
27. Ва аз ҳамаи ҳайвонҳое ки бар чор пой роҳ мераванд, ҳар кадоме ки бар кафи пойи худ равон бошад, барои шумо начис аст; ҳар кӣ ба лошайи онҳо бирасад, то шом начис хоҳад буд.
28. Ва ҳар кӣ лошайи онҳоро бардошта бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом начис хоҳад буд; онҳо барои шумо начисанд.
29. Ва аз ҳайвонҳои майдае ки бар замин меҳазанд, инҳо барои шумо начисанд: кӯрмуш, ва муш, ва сусмор бо зоташ,
30. Ва хорпушт, ва бӯқаламун, ва калтакалос, ва ҳулмато, ва карбоса.
31. Инҳо аз ҳамаи, ҳайвонҳои хазанда барои шумо начисанд; ҳар кӣ ба онҳо пас аз мурданашон бирасад, то шом, начис хоҳад буд.
32. Ва ҳар чизе ки яке аз онҳо пас аз мурданаш бар он афтад, начис хоҳад шуд: хоҳ чизе аз зарфи чӯбин, хоҳ ли-босе, хоҳ пӯсте, хоҳ халтае, яъне ҳар колое ки барои коре истеъмол мешавад, бояд дар об гузошта шавад, ва он то шом начис хоҳад буд, ва пас аз он пок хоҳад шуд.

---

*22. *Сольом, ҳарҷӯл, ҳочоб* — навъҳои гуногуни малах.

33. Ва ҳар зарфи сафолин, ки яке аз онҳо андаруни он афтад, ҳар он чи андаруни он бошад, начис хоҳад шуд, ва онро бишканед.
34. Ҳар хӯрокворие ки барои хӯрок истеъмол мешавад, агар бар он аз чунин зарф об рехта бошад, начис хоҳад буд, ва ҳар нӯшокие ки барои нӯшидан истеъмол мешавад, дар чунин зарф начис хоҳад буд.
35. Ва ҳар чизе ки бар он аз лошаи онҳо афтад, начис хоҳад буд; танӯр ва оташдон бояд шикаста шаванд, — онҳо начисанд, ва барои шумо начис хоҳанд буд.
36. Аммо чашма ва чоҳи обанбор пок хоҳанд буд. Вале ҳар кӣ ба лошаи онҳо бирасад, начис хоҳад шуд.
37. Ва агар аз лошаи онҳо бар тухмии коштанӣ афтад, он пок хоҳад буд.
38. Вале агар об бар он тухмӣ рехта шуда бошад, ва аз лошаи онҳо бар он афтад, он барои шумо начис хоҳад буд.
39. Ва агар яке аз чорпоёне ки барои хӯроки шумост, би-мирад, ҳар кӣ ба лошаи он бирасад, то шом начис хоҳад буд.
40. Ва ҳар кӣ аз лошаи он хӯрда бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом начис хоҳад буд; ва ҳар кӣ лошаи онро бардошта бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом на-чис хоҳад буд.
41. Ва ҳар чонваре ки бар замин меҳазад, қабех аст; он набояд хӯрда шавад.
42. Ҳар он чи бар шикамаш меҳазад, ва ҳар он чи бар чор пояш роҳ меравад, ва ҳар он чи пойҳои зиёде дорад, яъне ҳамаи ҳайвонҳои хазандае ки бар замин меҳазанд, онҳоро нахӯред, зеро ки онҳо қабеханд.
43. Нафси худро бо ҳар ҳайвони хазанда қабех насозед, ва худро бо онҳо нопок накунад, мабодо аз онҳо начис гардед.
44. Зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ва шумо тақдир ёфта, муқаддас хоҳед буд, чунки Ман қуддус ҳастам; ва нафси худро бо ҳар ҳайвоне ки бар замин меҳазад, начис насозед.

45. Зеро ки Ман Худованде ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардам, то ки Худои шумо бошам; пас, шумо мудаддас бошед, зеро ки Ман қуддус ҳастам».

46. Ин аст қонун дар бораи чорпоён ва паррандагон ва ҳар чонваре ки дар об меҷунбад, ва ҳар ҳайвоне ки бар замин меҳазад,

47. То ки начис аз пок, ва ҳайвони хӯрдашаванда аз ҳай-вони хӯрданашаванда фарқ карда шавад.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Конун дар бораи модарӣ.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил бигӯ: агар зан ҳомила шуда, писар зояд, ҳафт рӯз нопок хоҳад буд, мисли рӯзҳои ҳайзаш нопок хоҳад буд.

3. Ва дар рӯзи ҳаштум ғилофаки бача хатна карда мешавад.

4. Ва сию се рӯз вай бояд дар хуни покии худ бимонад, ба ҳеҷ чизи муқаддас нарасад, ва ба қудс надарояд, то даме ки рӯзҳои покиаш пур шавад.

5. Ва агар вай духтар зояд, ду ҳафта мисли муддати ҳай-заш нопок хоҳад буд; ва шасту шаш рӯз вай бояд дар хуни покии худ бимонад.

6. Ва чун рӯзҳои покиаш барои писар ё духтар пур шавад, вай бояд барраи яқсола барои қурбонии сӯхтанӣ ва чӯҷаи кабӯтар ё фохта барои қурбонии гуноҳ назди дари хаймаи ҳома ба қоҳин биёрад.

7. Ва ӯ инро ба ҳузури Худованд тақдим карда, барои вай қафурат менамояд, ва вай аз қараёни хуни худ пок хоҳад шуд. Ин аст қонуни зане ки писар ё духтар зоида бошад.

8. Ва агар овардани барра барояш дастрас набошад, биг-зор ду фохта ё ду чӯҷаи кабӯтар оварад, ки яке барои қурбонии сӯхтанӣ ва дигаре барои қурбонии гуноҳ аст; ва қоҳин барои вай қафурат хоҳад намуд, ва вай пок хоҳад шуд».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дастурҳо дар бораи махавиён.

1. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:
2. «Одаме ки бар пӯсти баданаш вараме, ё хушкӣе, ё доғи равшане пайдо мешавад, ва ин бар пӯсти баданаш мо-нанди захми махав аст, — ӯ бояд назди Ҳоруни коҳин ё назди яке аз писарони коҳинаш оварда шавад.
3. Ва коҳин он захмро, ки бар пӯсти бадан аст, мебинад, ва агар мӯйҳои рӯи захм сафед шуда, намуди захм аз пӯсти баданаш чуқуртар бошад, — ин захми махав аст; ва коҳин инро дида, ӯро начис эълон мекунад.
4. Ва агар доғи равшани сафед бар пӯсти баданаш бошад, вале намуди он аз пӯст чуқуртар набошад, ва мӯйҳои сафед нашуда бошад, — коҳин чунин захмдорро ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.
5. Ва дар рӯзи ҳафтум коҳин варо мебинад, ва инак, захм дар ҳолати аввала мондааст, ва захм дар пӯст паҳн нашудааст, — коҳин дуҷумбора варо ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.
6. Ва коҳин дуҷумбора варо дар рӯзи ҳафтум мебинад, ва инак, захм камранг шудааст, ва захм дар пӯст паҳн нашудааст, — коҳин варо пок эълон мекунад; ин хушкӣи пӯст аст, ва бигзор вай либосҳоиро бишӯяд, ва пок хоҳад буд.
7. Ва агар хушкӣ дар пӯст паҳн шавад баъд аз он ки вай худро ба коҳин нишон дода, пок эълон карда шудааст, вай бояд дуҷумбора назди коҳин ҳозир шавад.
8. Ва коҳин мебинад, ва инак, хушкӣ дар пӯст паҳн шудааст, — коҳин варо начис эълон мекунад: ин махав аст.
9. Агар захми махав дар бадани касе бошад, вай бояд назди коҳин оварда шавад.
10. Ва коҳин мебинад, ва инак, варам сафед бар пӯст намоён аст, ва мӯйҳои он сафед гардонидааст, ва гӯшти зиндае дар варам пайдо шудааст, —

11. Ин бар пӯсти бадани вай махави кӯҳна аст; ва коҳин варо начис эълон мекунад, варо ҳатто ҷудо намегузорад, зеро ки вай бешубҳа начис аст.
12. Ва агар махав бар пӯст паҳн шуда бошад, ватамоми пусти беморро аз сараш то поҳояш пӯшонида бошад, ба андозае ки чашмони коҳин метавонад бубинад;
13. Ва коҳин мебинад, ва инак, махав тамоми бадани варо пӯшонидааст, ӯ покии беморро эълон менамояд: азбаски тамоми бадани вай сафед шудааст, вай пок аст.
14. Вале вақте ки бар вай гӯшти зинда намоён шавад, вай начис хоҳад буд.
15. Ва ҳамин ки коҳин гӯшти зиндаро бубинад, варо начис эълон мекунад: гӯшти зинда начис аст, зеро ки махав аст.
16. Ва агар гӯшти зинда тағйир ёфта, сафед шавад, вай бояд назди коҳин биёяд;
17. Ва коҳин варо мебинад, ва инак, он захм сафед шу-дааст, ва коҳин беморро пок эълон менамояд; вай пок аст.
18. Ва агар бар пӯсти бадани касе обила пайдо шуда, сихат ёфта бошад,
19. Ва дар ҷои он обила варами сафедранге, ё доғи равшани сафеди сурхтобе ба вучуд омада бошад, — вай бояд онро ба коҳин нишон диҳад.
20. Ва коҳин мебинад, ва инак, намуди он аз пӯст пасттар аст, ва мӯйҳои он сафед шудааст, — ва коҳин варо начис эълон мекунад: ин захм махав аст, ки дар обила ба вучуд омадааст.
21. Вале агар коҳин онро бубинад, ва инак, мӯйҳои сафед бар он нест, ва он аз пӯст пасттар нест, ва он камранг аст, — коҳин варо ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.
22. Ва агар он бар пӯст паҳн шуда равад, — коҳин варо начис эълон мекунад: ин захм аст.
23. Ва агар он доғи равшан дар ҷояш монда, паҳн наша-вад, ин омози обила аст; ва коҳин варо пок эълон мекунад.
24. Ё агар бар пӯсти бадани касе доғи оташ бошад, ва бар гӯшти зиндаи он доғи равшани сафеди сурхтоб ё сафед пайдо шуда бошад, —

25. Коҳин онро мебинад, ва инак, мӯйҳо бар он доғи равшани сафед шудааст, ва намудаш аз пӯст чуқуртар аст, — ин маҳав аст, ки дар он доғи оташ ба вучуд омадааст; ва коҳин варо начис эълон мекунад: ин захми маҳав аст.

26. Ва агар коҳин онро бубинад, ва инак, бар доғи равшан мӯйҳои сафед нест, ва он аз пӯст пасттар нест, ва он камранг аст, — коҳин варо ҳафт рӯз чудо мегузорад.

27. Ва коҳин варо дар рӯзи ҳафтум мебинад: агар он бар пӯст паҳн шуда бошад, коҳин варо начис эълон мекунад: ин захми маҳав аст.

28. Вале агар он доғи равшан дар ҷояш монда, бар пӯст паҳн нашавад, ва он камранг бошад, — ин варами доғи оташ аст, ва коҳин варо пок эълон мекунад, зеро ки ин омоси доғи оташ аст.

29. Ва агар захме бар сар ё бар занахи марде ё зане бошад, —

30. Коҳин он захмро мебинад, ва инак, намуди он аз пӯст чуқуртар аст, ва мӯйҳои зарди борик бар он намоён аст, — варо коҳин начис эълон мекунад: ин калӣ, яъне маҳави сар ё занах аст.

31. Вақте ки коҳин ин захми калиро мебинад, ва инак, намуди он аз пӯст чуқуртар нест, ва мӯйҳои сиёҳ бар он нест, — коҳин он шахси гирифтори захми калиро ҳафт рӯз чудо мегузорад.

32. Ва дар рӯзи ҳафтум коҳин он захмро мебинад, ва инак, он калӣ паҳн нашудааст, ва мӯйҳои зард дар он нест, ва намуди калӣ аз пӯст чуқуртар нест, —

33. Пас, мӯйҳои вай бояд тарошида шавад, вале ҷои калӣ тарошида нашавад, ва коҳин он шахси гирифтори калиро дуюмбора ҳафт рӯз чудо мегузорад.

34. Ва коҳин он калиро дар рӯзи ҳафтум мебинад, ва инак, он калӣ бар пӯст паҳн нашудааст, ва намуди он аз пӯст чуқуртар нест; он гоҳ коҳин варо пок эълон мекунад, ва вай либосҳояшро шуста, пок мешавад.

35. Ва агар, баъд аз пок шуданаш, калӣ бар пӯст паҳн шавад,
—

36. Коҳин варо мебинад, ва инак, калӣ бар пӯст паҳн шудааст, — бигзор коҳин мӯйҳои зардро чустучӯ накунад: вай начис аст.
37. Вале агар калӣ дар ҳолати аввала монда, мӯйҳои сиёҳ бар он рӯида бошад, — калӣ сихат ёфтааст: вай пок аст, ва коҳин варо пок эълон мекунад.
38. Ва агар марде ё зане бар пӯсти баданашон доғҳои равшан, яъне доғҳои сафед дошта бошанд, —
39. Коҳин мебинад, ва инак, бар пӯсти баданашон доғҳои равшани камранги сафед намоён аст, — ин баҳақ аст, ки бар пӯст пайдо шудааст; он пок аст.
40. Ва касе ки мӯи сараш рехта бошад, вай ақраъ аст; вай пок аст.
41. Ва агар мӯи сари вай аз тарафи пешонияш рехта бошад, вай тоссар аст; вай пок аст.
42. Вале агар дар ҷои бемӯи ақраъ ё тоссар захми сафеди сурхтобе бошад, — ин маҳав аст, ки бар сари ақраъ ё тоссар пайдо шудааст.
43. Ва коҳин варо мебинад, ва инак, варами захми сафеди сурхтобе бар ҷои бемӯи ақраъ ё тоссар намоён аст, ки ба намуди маҳави пӯсти бадан монанд аст, —
44. Пас, вай маҳавист, вай начис аст; коҳин бояд варо начис эълон кунад; захми вай бар сари вай аст.
45. Ва маҳавие ки гирифтори ин захм аст, либосҳояш бояд чок карда шавад, ва сараш шонаро набинад, ва он то мӯйлабаш пӯшонида шавад, ва вай фаръед занад: "Начис! Начис!"
46. Тамоми айёме ки он захм бар вай бошад, вай начис хоҳад буд; вай начис аст, вай бояд танҳо зиндагӣ кунад, яъне масканаш берун аз ӯрдугоҳ бошад.
47. Ва агар бар либосе асари захми маҳав намоён бошад, хоҳ либосе аз пашм бошад, хоҳ аз катон,
48. Хоҳ бар тори он бошад, хоҳ бар пуди он катон ва пашм, хоҳ бар чарм бошад, хоҳ бар ҳар маснӯи чармин;

49. Ва агар он захм сабзтоб ё сурхтоб буда, бар либос, ё бар чарм, ё бар тор, ё бар пуд, ё бар ҳар колои чармин бошад, — ин захми махав аст, ва бояд ба коҳин нишон дода шавад.
50. Ва коҳин он захмро мебинад, ва он захмдорро ҳафт рӯз чудо мегузорад.
51. Ва он захмро ӯ дар рӯзи ҳафтум мебинад, ва агар он бар либос паҳн шуда бошад, хоҳ бар тор, хоҳ бар пуд, хоҳ бар чарм, яъне бар ҳар маснӯе ки аз чарм сохта шудааст, — он захм махави муфсид аст; он начис аст.
52. Ва ӯ бояд он либосро бисӯзонад, хоҳ тор бошад хоҳ пуд, хоҳ аз пашм бошад хоҳ аз катон, хоҳ ҳар колои чармине ки захм бар он бошад, — зеро ки он махави муфсид аст; он бояд дар оташ сӯзонида шавад.
53. Ва агар коҳин бубинад, ки инак, он захм бар либоспаҳн нашудааст, хоҳ бар тор бошад хоҳ бар пуд, хоҳ бар ҳар колои чармин, —
54. Коҳин амр мефармояд, ва он чиро, ки захм бар он аст, мешӯянд; ва ӯ онро дуюмбора чудо мегузорад.
55. Ва коҳин захмро баъд аз шустан мебинад, ва инак, захм ҳолати аввалаи худро дигаргун накардааст, ва захм агар-чи паҳн нашудааст, — он начис аст, онро дар оташ бисӯзон; ин фарсудагие дар абраи он ё дар астари он мебошад.
56. Ва агар коҳин бубинад, ки инак, захм баъд аз шустани он камранг шудааст, — бигзор онро аз либос, ё аз чарм, ё аз тор, ё аз пуд дарронида чудо кунад.
57. Ва агар он боз бар либос, ё бар тор, ё бар пуд, ё бар ҳар колои чармин намоён гардад, — ин махавест, ки шукуфта паҳн мешавад; он чиро, ки дорои ин захм аст, дар оташ бисӯзон.
58. Вале он либос, ё тор, ё пуд, ё ҳар колои чарминро, ки шустай, ва захм аз онҳо нест шудааст, дуюмбора бишӯй ва онҳо пок хоҳад буд».
59. Ин аст қонун дар бораи захми махав бар либоси паш-мин ё катон, ё бар тор, ё бар пуд, ё бар ҳар колои чармин, барои пок ё начис эълон кардани он.

БОБИ ЧОРДАХУМ

Дар бораи пок кардан аз махав.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ин аст қонун дар бораи махавӣ, дар рӯзе ки вай пок эълон карда мешавад: вай бояд назди коҳин оварда шавад.
3. Ва коҳин аз ӯрдугоҳ берун меравад, ва коҳин мебинад, ва инак, махавӣ аз захми махав шифо ёфтааст;
4. Ва коҳин амр мефармояд, ки барои шахси покшаванда ду паррандаи зиндаи пок, ва чӯби арз, ва риштаи қирмизӣ, ва зуфо бигиранд.
5. Ва коҳин амр мефармояд, ки як паррандаро бар зарфи сафолин, бар оби равон бикушанд.
6. Аммо паррандаи зиндаро ӯ бо чӯби арз ва риштаи қир-мизӣ ва зуфо мегирад, ва онҳоро бо паррандаи зинда дар хуни паррандае ки бар оби равон кушта шудааст, меғӯтонад.
7. Ва бар касе ки аз махав пок мешавад, ҳафт карат ме-пошад, ва варо пок эълон мекунад, ва паррандаи зиндаро ба саҳро сар медихад.
8. Ва покшаванда либосҳояшро мешӯяд, ва тамоми мӯи худро метарошад, ва дар об ғусл мекунад, ва пок мешавад; ва баъд аз он ба ӯрдугоҳ меояд, ва ҳафт рӯз берун аз хаймаи худ зиндагӣ мекунад.
9. Ва дар рӯзи ҳафтум тамоми мӯи худро метарошад, сари худ ва риши худ ва абрувони худ ва тамоми мӯи худро метарошад; ва либосҳои худро мешӯяд, ва бадани худро дар об ғусл медихад, ва пок мешавад.
10. Ва дар рӯзи ҳаштум ду барраи беайб, ва як меши яксо-лаи беайб, ва се ушр* орди маҳини бо равған омехта барои ҳадияи ордӣ, ва як лӯҷ** равған мегирад.
11. Ва коҳини поккунанда шахси покшавандаро бо ин чиз-ҳо ба ҳузури Худованд назди дари хаймаи ҷомеъ мегузорад.

---

*10. *Ушр* — даҳъяки эфа, ё ҳаҷман 4 литр. **10. *Лӯҷ* — 0,55 литр, ё ки баробари ҳачми 6 тухм.

12. Ва коҳин як барраро мегирад, ва онро бо як луч равған барои қурбонии ҷурм тақдим менамояд, ва онҳоро ҳамчун инъоми ҷунбониданӣ ба ҳузури Худованд меҷунбонад.
13. Ва барраро дар маконе ки қурбонии гуноҳ ва қурбонии сӯхтаниро забҳ мекунанд, яъне дар макони муқаддас забҳ менамояд; зеро ки ин қурбонии ҷурм мисли қурбонии гуноҳ аз онҳо коҳин аст; ин қудси қудсхост.
14. Ва коҳин аз хуни қурбонии ҷурм мегирад, ва коҳин онро бар нармаи гӯши ростии шахси покшаванда ва бар наран-гушти дасти ростии вай, ва бар нарангушти пой ростии вай мемолад.
15. Ва коҳин қадаре аз лӯчи равған гирифта, бар кафи дасти чапи худ мерезад.
16. Ва коҳин ангушти ростии худро дар равғане ки дар кафи дасти чапи ӯст, меғӯтонад, ва аз равған бо ангушти худ ҳафт кат ба ҳузури Худованд мепошад.
17. Ва аз бақияи равғане ки дар кафи дасти ӯст, коҳин ба нармаи гӯши ростии шахси покшаванда, ва ба нарангушти дасти ростии вай, ва ба нарангушти пой ростии вай, болои хуни қурбонии ҷурм мемолад.
18. Ва бақияи равғанеро, ки дар кафи дасти коҳин аст, ба сари шахси покшаванда мемолад, ва коҳин варо ба ҳузури Худованд кафорат менамояд.
19. Ва коҳин қурбонии гуноҳро тақдим мекунад, ва покшавандаро аз наҷисии вай кафорат менамояд; ва сонӣ қурбонии сӯхтаниро забҳ мекунад.
20. Ва коҳин қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордиро бар қурбонгоҳ мегузорад; ва коҳин варо кафорат менамояд, ва вай пок мешавад.
21. Ва агар вай камбизоат буда, ин чизҳо барояш дастрас набошад, бигзор як барра барои қурбонии ҷурм бигирад, то ҷунбонида шавад ва варо кафорат намояд, ва як ушр орди маҳини бо равған омехта барои ҳадияи ордӣ бигирад, ва як лӯҷ равған,

22. Ва ду фохта, ё ду чӯчаи кабӯтар, ки барояш дастрас бошад: яке қурбонии гуноҳ ва дигаре қурбонии сӯхтанӣ хо-ҳад буд.
23. Ва онҳоро дар рузи ҳаштуми покшавии худ назди ко-ҳин, ба дари хаймаи чомеъ, ба ҳузури Худованд биёрад.
24. Ва коҳин барраи қурбонии ҷурм ва лӯчи равғанро ме-гирад, ва коҳин онҳоро ҳамчун инъоми ҷунбониданӣ ба ҳузури Худованд мечунбонад.
25. Ва барраи қурбонии ҷурмо забҳ мекунад; ва коҳин аз хуни қурбонии ҷурм гирифта, ба нармаи гӯши ростии шахси покшаванда, ва ба нарангушти дасти ростии вай, ва ба наран-гушти пой ростии вай мемолад.
26. Ва коҳин аз равған ба кафи дасти чапи худ мерезад.
27. Ва коҳин аз равғане ки дар кафи дасти чапи ўст, бо ангушти ростии худ ҳафт карат ба ҳузури Худованд мепошад.
28. Ва коҳин аз равғане ки дар кафи ўст, ба нармаи гӯши ростии шахси покшаванда, ва ба нарангушти дасти ростии вай, ва ба нарангушти пой ростии вай, бар ҷои хуни қурбонии ҷурм мемолад.
29. Ва бақияи равғанеро, ки дар кафи коҳин аст, ба сари шахси покшаванда мемолад, то ки варо ба ҳузури Худованд кафорат намояд.
30. Ва яке аз фохтаҳо ё чӯчаҳои кабӯтарро, ки барояш дастрас бошад, тақдим менамояд, —
31. Яъне аз он чи барояш дастрас бошад, якеро барои қурбонии гуноҳ ва дигареро барои қурбонии сӯхтанӣ бо якҷоя-гии ҳадияи ордӣ; ва коҳин покшавандаро ба ҳузури Худо-ванд кафорат менамояд.
32. Ин аст қонун дар бораи шахсе ки захми маҳав дорад, ва дороии вай барои пок шуданаш ғайрикофист».
33. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:
34. «Вақте ки ба замини Канъон, ки онро Ман ба тасарруфи шумо медиҳам, дохил шавед, ва Ман захми маҳавро ба хонае дар замини мулки шумо бифиристам,

35. Пас, соҳиби он хона бояд назди коҳин омада, бигӯяд: "Дар хона чизе мисли захм ба назар менамояд".
36. Ва коҳин амр мефармояд, ки хонаро холӣ кунанд, пеш аз он ки коҳин барои дидани он захм биёяд, то ки ҳар он чи дар хона аст, начис нашавад; ва сонӣ коҳин барои дидани хона меояд.
37. Ва ӯ захмро мебинад, ва инак, захм бар деворҳои хона аз чуқурҷаҳои сабзтоб ё сурхтоб иборат аст, ва намудашон аз девор пасттар аст;
38. Ва коҳин аз хона ба дари хона мебарояд, ва хонаро ҳафтрӯза мебандад.
39. Ва дар рӯзи ҳафтум коҳин омада, мебинад, ва инак, захм бар деворҳои хона паҳн шудааст;
40. Ва коҳин амр мефармояд, ки сангҳоеро, ки захм бар онҳост, канда гиранд, ва онҳоро берун аз шаҳр, дар макони нопоке партоянд,
41. Ва андоваи хонаро аз дарун гирдогирд битарошанд, ва хокеро, ки тарошидаанд, берун аз шаҳр, дар макони но-поке бирезанд,
42. Ва сангҳои дигаре гирифта, ба ҷои он сангҳо бимонанд, ва хоки дигаре гирифта, хонаро андова кунанд.
43. Ва агар захм аз нав пайдо шуда, баъд аз канда гирифта-ни сангҳо, ва баъд аз тарошидани андоваи хона, ва баъд аз андова кардани он боз дар хона паҳн шавад,
44. Пас, коҳин омада, мебинад, ва инак, захм дар хона паҳн шудааст, — ин маҳави муфсид аст дар хона; ва он начис аст.
45. Ин хонаро бояд вайрон карда, сангҳояш, ва ҷӯбҳояш, ва тамоми хоки хонаро берун аз шаҳр, дар макони нопоке бароранд.
46. Ва ҳар кӣ ба ин хона дар тамоми айёме ки он баста аст, дохил шавад, то шом начис хоҳад буд.
47. Ва ҳар кӣ дар ин хона бихобад, бояд либосҳои худро бишӯяд, ва ҳар кӣ дар ин хона чизе бихӯрад, бояд либосҳои худро бишӯяд.

48. Ва агар коҳин омада бубинад, ва инак, захм баъд аз андова кардани хона паҳн нашудааст, — коҳин хонаро пок эълон мекунад, зеро ки захм бартараф шудааст.

49. Ва ӯ барои пок кардани хона ду парранда, ва чӯби арз, ва риштаи қирмизӣ, ва зуфо мегирад,

50. Ва як паррандаро бар зарфи сафолин, бар оби равон мекушад;

51. Ва чӯби арз, ва зуфо, ва риштаи қирмизӣ, ва паррандаи зиндаро мегирад, ва онҳоро дар хуни паррандае ки бароби равон кушта шудааст, меғӯтонад, ва бар хона ҳафт карат мепошад;

52. Ва хонаро бо хуни парранда, ва бо оби равон, ва бо паррандаи зинда, ва бо чӯби арз, ва бо зуфо, ва бо риштаи қирмизӣ пок мекунад,

53. Ва паррандаи зиндаро берун аз шаҳр, ба саҳро сар ме-
диҳад, ва хонаро кафорат менамояд, ва он пок хоҳад буд».

54. Ин аст қонун дар бораи ҳар захми маҳав ва дар бораи калӣ,

55. Ва дар бораи маҳави либос ва хона,

56. Ва дар бораи варам, ва дар бораи хушкӣ, ва дар бораи доғи равшан, —

57. Барои таълим додани он ки кадом вақт ин наҷис аст, ва кадом вақт ин пок аст. Ин аст қонун дар бораи маҳав.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Дастурҳо дар бораи нокии ҷисм.

1. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯед: агар касе аз ҷисми худ ҷараёне дошта бошад, он чи аз ӯ ҷорӣ мешавад, нопок аст.

3. Ва ин аст нопокии ӯ ба сабаби ҷараёни ӯ: хоҳ ҷараёни ӯ аз ҷисми ӯ ҷорӣ бошад, хоҳ ҷараёни ӯ дар ҷисми ӯ баста бошад, — ин нопокии ӯст.

4. Ҳар бистаре ки шахси чараёндор бар он мехобад, начис аст, ва ҳар ашьёе ки бар он менишинад, начис аст.
5. Ва ҳар кӣ ба бистари ӯ мерасад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
6. Ва ҳар кӣ бар ашьёе менишинад, ки шахси чараёндор бар он нишаста буд, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
7. Ва ҳар кӣ ба бадани шахси чараёндор мерасад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
8. Ва агар шахси чараёндор бар каси пок туф кунад, он кас бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
9. Ва ҳар зине ки шахси чараёндор бар он савор мешавад, начис аст.
10. Ва ҳар кӣ ба ҳар он чи дар таги ӯ буд, мерасад, то шом начис хоҳад буд; ва ҳар кӣ он ашьёро мебардорад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
11. Ва ҳар касе ки шахси чараёндор ба ӯ мерасад, бе он ки дастҳояшро бо об шуста бошад, бояд либоси худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
12. Ва зарфи сафолин, ки шахси чараёндор ба он мерасад, бояд шикаста шавад; ва ҳар зарфи чӯбин бояд бо об шуста шавад.
13. Ва ҳангоме ки шахси чараёндор аз чараёни худ пок мешавад, ӯ бояд аз вақти пок шуданаш ҳафт рӯз шумурда, либосҳои худро бишӯяд ва бадани худро дар оби равон ғусл диҳад, ва пок хоҳад буд;
- 14;. Ва дар рӯзи ҳаштум ӯ барои худ ду фохта ё ду чӯчаи кабӯтар мегирад, ва ба хузури Худованд, назди дари хаймаи чомаъ, онҳоро ба коҳин медиҳад.
15. Ва коҳин якеро ҳамчун қурбонии гуноҳ ва дигареро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ тақдим мекунад; ва коҳин ӯро ба хузури Худованд аз чараёни ӯ кафорат менамояд.

16. Ва агар аз марде чараёни нутфа берун ояд, ӯ бояд тамоми бадани худро дар об ғусл диҳад, ва то шом начис хоҳад буд.
17. Ва ҳар либос ва ҳар пӯст, ки чараёни нутфа бар он бошад, бояд бо об шуста шавад, ва то шом начис хоҳад буд.
18. Ва агар ба марде, ҳангоме ки бо зане хобида бошад, чараёни нутфа рӯй диҳад, бояд онҳо дар об ғусл кунанд, ва то шом начис хоҳанд буд.
19. Ва агар зане чараён дошта бошад, яъне чараёни хуне ки аз чисми вай қорӣ мешавад, — вай бояд ҳафт рӯз дар ҳайзи худ бимонад; ва ҳар кӣ ба вай мерасад, то шом начис хоҳад буд.
20. Ва ҳар чизе ки вай дар вақти ҳайзи худ бар он мехобад, начис аст; ва ҳар чизе ки вай бар он менишинад, начис аст.
21. Ва ҳар кӣ ба бистари вай мерасад, бояд либоси худро бишӯяд, ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
22. Ва ҳар кӣ ба ҳар ашъе мерасад, ки вай бар он нишаста буд, бояд либоси худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.
23. Ва агар бар бистари вай ё бар ашъе ки вай бар он нишаста буд, чизе бошад, ҳангоме ки касе ба он чиз мерасад, то шом начис хоҳад буд.
24. Ва агар марде бо вай бихобад, — ҳайзи вай бар ӯ хоҳад буд, ва ӯ ҳафт рӯз начис хоҳад гардид; ва ҳар бистаре ки ӯ бар он мехобад, начис хоҳад буд.
25. Ва агар зане рӯзҳои бисъёр, бидуни замони ҳайзаш, чараёни хун дошта бошад, ё ки чараёнаш зиёда аз замони ҳайзаш давом кунад, — тамоми айёми чараёни нопокии вай мисли рӯзҳои ҳайзи вай хоҳад буд; вай начис аст.
26. Ҳар бистаре ки вай тамоми айёми чараёни худ бар он мехобад, барои вай мисли бистари ҳайзаш хоҳад буд; ва ҳар ашъе ки вай бар он менишинад, мисли нопокии ҳайзи вай начис хоҳад буд.
27. Ва ҳар кӣ ба он ашъе мерасад, начис хоҳад буд, ва бояд либоси худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом начис хоҳад буд.

28. Ва ҳангоме ки вай аз ҷараёни худ фориғ мешавад, вай бояд ҳафт рӯз барои худ бишморад, ва баъд аз он пок хоҳад буд.

29. Ва дар рӯзи ҳаштум вай ду фохта ё ду чӯчаи кабӯтар барои худ мегирад, ва онҳоро ба коҳин, назди дари хаймаи ҷомеъ мебиёрад.

30. Ва коҳин якеро ҳамчун қурбонии гуноҳ ва дигареро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ тақдим мекунад; ва коҳин варо ба хузури Худованд аз ҷараёни нопокии вай кафорат менамояд.

31. Пас, банӣ-Исроилро аз нопокии онҳо эҳтиёт кунед, то ки маскани Маро, ки дар миёни онҳост, палид гардонида, дар нопокии худ намиранд».

32. Ин аст қонун дар бораи касе ки ҷараён дорад, ва дар бораи касе ки нутфа аз вай берун омада, варо начис мегар-донад,

33. Ва дар бораи зане ки дар вақти ҳайзи худ азият мекашад, ва дар бораи шахсе ки ҷараён дорад, — хоҳ мард бошад хоҳ зан, — ва дар бораи марде ки бо зани нопок мехобад.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Дар бораи рӯзи мусолиҳа.

1. ВА Худованд ба Мусо баъд аз мурдани ду писари Ҷорун, ки ба хузури Худованд наздик омаданд ва мурданд, сухан ронда, гуфт;

2. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба бародарат Ҷорун бигӯ, ки дар қудс ба пушти пардае ки пеши сарпӯши сандуқ аст, ҳар вақт дохил нашавад, то ки намирад, зеро ки Ман анда-руни абр бар сарпӯш зоҳир хоҳам шуд.

3. Бо ин, чизҳо Ҷорун бояд ба қудс дохил шавад: бо гӯсолае барои қурбонии гуноҳ ва бо кӯчқоре барои қурбонии сӯхтанӣ.

4. Бигзор перохани катони муқаддасро дар бар кунад, ва эзори катон бар баданаш бошад, ва камарбанди катонро би-бандад, ва аммомаи катонро бипӯшад: инҳо либосҳои муқад-дас аст; ва бадани худро дар об ғусл дода, онҳоро дар бар кунад.

5. Ва аз ҷамоати банӣ-Исроил бигзор ду нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ва як қўчқор барои қурбонии сўхтанӣ бигирад.
6. Ва Ҳорун гӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худи ӯст, тақдим карда, худаш ва аҳли байташро кафорат мена-мояд;
7. Ва ду нарбузро мегирад, ва онҳоро ба ҳузури Худованд, назди дари хаймаи ҷомеъ мегузорад.
8. Ва Ҳорун бар он ду нарбуз қуръа мепартояд: як қуръа барои Худованд, ва як қуръа барои Азозил*.
9. Ва Ҳорун нарбузро, ки қуръа барои Худованд бар он баромадааст, наздик меоварад, ва онро барои қурбонии гуноҳ тақдим менамояд.
10. Ва нарбузро, ки қуръа барои Азозил бар он баромадааст, дар ҳолати зинда ба ҳузури Худованд мегузорад, то ки бар он кафорат намояд ва онро барои Азозил ба биёбон бифиристад.
11. Ва Ҳорун гӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худи ӯст, наздик меоварад, ва худаш ва аҳли байташро кафорат менамояд; ва ин гӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худи ӯст, забҳ мекунад,
12. Ва маҷмари пур аз лахчаҳои оташро аз болои қурбон-гоҳе ки дар ҳузури Худованд аст, ва ду мушт бухури муаттари сударо гирифта, ба пушти парда медарояд;
13. Ва бухурро бар оташ ба ҳузури Худованд мемонад, ва абри бухур сарпӯшро, ки бар алвоҳи шаҳодат аст, мепӯшонад, то ки ӯ намирад;
14. Ва аз хуни гӯсола гирифта, бо ангушташ ба тарафи шарқии сарпӯш мепошад, ва пеши сарпӯш ҳафт карат аз он хун бо ангушташ мепошад;
15. Ва нарбузи қурбонии гуноҳро, ки барои қавм аст, забҳ мекунад, ва хуни онро ба пушти парда меоварад, ва бо ху-наш ончунон амал мекунад, ки бо хуни гӯсола амал карда буд, ва онро бар сарпӯш ва пеши сарпӯш мепошад;

---

*8. *Азозил* — номи рӯҳи бад ё девест, ки гӯё дар биёбон сукунат доштааст.

16. Ва қудсро аз нопокиҳои бани-Исроил ва аз чиноятҳои онҳо, ки дар ҳамаи гуноҳҳои онҳост, кафорат менамояд; ва бо хаймаи ҷомеъ низ, ки бо онҳо дар миёни нопокиҳои онҳо сокин аст, чунин амал мекунад.

17. Ва ҳеч кас набояд дар хаймаи ҷомеъ бошад, аз вақте ки ӯ барои кафорат кардан ба қудс дохил мешавад, то вақте ки берун меояд; ва ҳамин тавр ӯ худаш, аҳли байташ ва та-моми ҷамоати Исроилро кафорат менамояд;

18. Ва назди қурбонгоҳе ки дар ҳузури Худованд аст, берун омада, онро кафорат менамояд, яъне аз хуни гӯсола ва аз хуни нарбуз гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳ гирдогирд мемолад;

19. Ва бар он аз хун бо ангушташ ҳафт карат мепошад, ва онро аз нопокиҳои бани-Исроил пок мегардонад ва тақдис менамояд;

20. Ва кафорати қудс ва хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳро ба анҷом расонида, нарбузи зиндаро наздик меоварад.

21. Ва Ҳорун ду дасти худро бар сари нарбузи зинда менамояд, ва бар он ҳамаи хатоҳои бани-Исроил ва ҳамаи чиноятҳои онҳо ва ҳамаи гуноҳҳои онҳоро эътироф менамояд, ва онҳоро бар сари нарбуз мегузорад, ва онро ба воситаи шахси махсус ба биёбон мефиристонанд.

22. Ва нарбуз ҳамаи гуноҳҳои онҳоро бар худ бардошта, ба замини харобазор мепарад; ва он шахс нарбузро дар биёбон сар медиҳад.

23. Ва Ҳорун ба хаймаи ҷомеъ дохил мешавад, ва либосҳои катонро, ки хангоми дохил шудан ба қудс пӯшида буд, мекашад, ва онҳоро дар он ҷо менамояд;

24. Ва бадани худро дар макони муқаддас дар об ғусл медиҳад, ва либосҳои худро мепӯшад, ва берун омада, қурбонии сӯхтаниии худаш ва қурбонии сӯхтаниии қавмро тақдим мекунад, ва худаш ва қавмро кафорат менамояд;

25. Ва чарбуи қурбонии гуноҳро бар қурбонгоҳ месӯзонад.

26. Ва он шахс, ки нарбузро барои Азозил бурдааст, бояд либосҳои худро бишӯяд, ва бадани худро дар об ғусл диҳад, ва баъд аз он метавонад ба ӯрдугӯҳ дохил шавад.

27. Ва гӯсолаи қурбонии гуноҳ ва нарбузи қурбонии гу-ноҳро, ки хунашон барои кафорат ба қудс дароварда шуда буд, бигзор аз ўрдугоҳ берун оваранд, ва пӯсти онҳо ва гӯшти онҳо ва саргини онҳоро дар оташ бисӯзонанд.

28. Ва он шахс, ки онҳоро месӯзонад, бояд либосҳои худро бишӯяд, ва бадани худро дар об ғусл диҳад, ва баъд аз он метавонад ба ўрдугоҳ дохил шавад.

29. Ва бигзор ин барои шумо фаризаи абадӣ бошад: дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи даҳуми моҳ, чонҳои худро бо рӯза азият диҳед ва ҳеч коре накунед, — ҳам тубҷоиён ва ҳам ғарибоне ки дар миёни шумо маскан гирифта бошанд.

30. Зеро ки дар ин рӯз коҳин шуморо кафорат менамояд, то ки шуморо аз ҳамаи гуноҳхотон пок гардонад: шумо ба ҳузури Худованд пок хоҳед шуд.

31. Ин шанбеи оромист барои шумо, ва шумо чонҳои худро бо рӯза азият диҳед: ин фаризаи абадист.

32. Ва кафоратро бояд коҳине ба амал оварад, ки ўро тад-ҳин намуда, баргумошта бошанд, то ки ба ҷои падараш ка-ҳонат намояд; ва ў либосҳои катон, яъне либосҳои муқаддас дар бар мекунад,

33. Ва қудси қудсхоро кафорат менамояд, ва хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳро низ кафорат менамояд, ва коҳинон ва та-моми ҷамоати қавмро кафорат менамояд.

34. Ва ин барои шумо фаризаи абадӣ хоҳад буд, то ки банӣ-Исроил аз ҳамаи гуноҳхешон сола як карат кафорат карда шаванд». Ва Ҳорун ончунон, ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ба амал овард.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дастур дар бораи макони тақдим кардани қурбонӣ.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба Ҳорун ва писаронаш, ва ба тамоми банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ин аст он чи Худованд амр фармуда, гуфтааст:

3. Ҳар касе ки аз хонадони Исроил гове ё гӯсфанде ё бузе дар ўрдугоҳ забҳ мекунад, ё ки берун аз ўрдугоҳ забҳ мекунад,
4. Ва онро ба дари хаймаи ҷомеъ намебиёрад, то ки барои Худованд, пеши маскани Худованд қурбонӣ кунад, — ин барои он кас хун ҳисоб хоҳад ёфт: вай хун рехтааст, ва он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд,
5. То ки банӣ-Исроил забҳҳои худро, ки дар саҳро забҳ мекунанд, биёранд, яъне онҳоро барои Худованд ба дари хаймаи ҷомеъ, назди коҳин биёранд, ва онҳоро ҳамчун забҳҳои саломатӣ барои Худованд забҳ кунанд;
6. Ва коҳин хунро бар қурбонгоҳи Худованд, назди дари хаймаи ҷомеъ мепошад, ва чарбуро ҳамчун атри гуворо барои Худованд месӯзонад;
7. Ва минбаъд онҳо забҳҳои худро барои девҳое ки пай-равӣ менамоянд, набояд забҳ кунанд. Ин барои онҳо дар наслҳошон фаризаи абадӣ хоҳад буд.
8. Ва ба онҳо бигӯ: ҳар касе ки аз хонадони Исроил, ва аз ғарибоне ки дар миёни онҳо маскан гирифтаанд, қурбонии сӯхтанӣ ё забҳе тақдим намояд,
9. Вале онро ба дари хаймаи ҷомеъ наоварад, то ки онро барои Худованд тақдим намояд, — он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.

Дар бораи хун: аҳамият ва қудсияти он.

10. Ва ҳар кас аз хонадони Исроил ва аз ғарибоне ки дар миёни онҳо маскан гирифтаанд, агар ягон хунро бихӯрад, Ман хашми Худро бар ҷони он хӯрандаи хун равона карда, онро аз миёни қавми Худ маҳв хоҳам кард,
11. Чунки ҷони ҷисм дар хун аст, ва Ман онро ба шумо барои қурбонгоҳ додаам, то ки ҷонҳои шуморо кафорат на-мояд, зеро ҳамин хун аст, ки ҷонро кафорат менамояд.
12. Бинобар ин Ман ба банӣ-Исроил гуфтаам: ҳеҷ кас аз миёни шумо хун нахӯрад, ва ғарибе ки дар миёни шумо маскан гирифтааст, хун нахӯрад.

13. Ва ҳар кас аз банӣ-Исроил ва аз ғарибоне ки дар миёни онҳо маскан гирифтаанд, агар ҷонваре ё паррандаеро, ки хӯрда мешавад, сайд кунад, бояд хуни онро бирезад ва бо хок бипӯшонад.

14. Зеро ҷони ҳар ҷисм хуни он аст, яъне ҷонаш дар он аст. Ва Ман ба банӣ-Исроил гуфтаам: хуни ҳеҷ як ҷисмро нахӯред, зеро ки ҷони ҳар ҷисм хуни он аст; ҳар кӣ онро бихӯрад, маҳв хоҳад шуд.

15. Ва ҳар кас, хоҳ тубҷой бошад хоҳ ғариб, агар лоша ёдаридашударо бихӯрад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғусл кунад, ва то шом наҷис буда, баъд аз он пок хоҳад шуд.

16. Вале агар либосҳояшро нашӯяд ва баданашро ғусл надиҳад, — барои гуноҳи худ ҷазо хоҳад ёфт».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Манъи издивоҷи хешу табори наздик.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: Ман Худо-ванд Худои шумо ҳастам.

3. Мисли аъмоли замини Миср, ки дар он сокин будед, амал накунад, ва мисли аъмоли замини Канъон, ки Ман шу-моро ба он ҷо мебарам, амал накунад, ва бар тибқи фароизи онҳо рафтор нанамоед.

4. Дастурҳои Маро ба амал оваред ва фароизи Маро риоя намоед, то ки бар тибқи онҳо рафтор кунед; Ман Худо-ванд Худои шумо ҳастам.

5. Ва фароизу дастурҳои Маро риоя намоед, ки одам он-ҳоро ба амал оварда, бо онҳо зинда хоҳад буд; Ман Худо-ванд ҳастам.

6. Ҳеҷ кас ба ҳеҷ хешованди ҳамҷисми худ наздик наша-вад, то ки авраташро ошкор кунад; Ман Худованд ҳастам.

7. Аврати падаратро, яъне аврати модаратро ошкор на-кун; вай модари туст, аврати варо ошкор на-кун.

8. Аврати зани падаратро ошкор накун; он аврати па-дари туст.
9. Аврати хоҳаратро, яъне духтари падарат ё духтари модаратро, хоҳ мавлуди хона бошад хоҳ мавлуди берун, аврати онҳоро ошкор накун.
10. Аврати духтари писарат ё духтари духтаратро, — аврати онҳоро ошкор накун, зеро ки инҳо аврати туст.
11. Аврати духтари зани падаратро, ки аз падарат зоида шуда бошад, — вай хоҳари туст, — аврати варо ошкор накун.
12. Аврати хоҳари падаратро ошкор накун; вай ҳамҷисми падари туст.
13. Аврати хоҳари модаратро ошкор накун, зеро ки вай ҳамҷисми модари туст.
14. Аврати бародари падаратро ошкор накун: ба зани вай наздик нашав; вай янгаи туст.
15. Аврати келинатро ошкор накун; вай зани писари туст, аврати варо ошкор накун.
16. Аврати зани бародаратро ошкор накун; ин аврати бародари туст.
17. Аврати зан ва духтари варо ошкор накун; духтари писараш ва духтари духтарашро нагир, то ки аврати варо ошкор кунӣ; инҳо ҳамҷисми вай мебошанд, ва ин фисқу фучур аст.
18. Ва занеро бо хоҳараш ҳамчун паланчи вай нагир, то ки аврати ӯро дар ҳузури вай, ҳангоме ки вай зинда аст, ошкор кунӣ.
19. Ва ба зан дар вақти нопокии ҳайзи вай наздик нашав, то ки аврати варо ошкор кунӣ.
20. Ва бо зани ёри худ чимоъ накун, то ки нутфа рехта, бо вай наҷис гардӣ.
21. Ва аз насли худ ҳеҷ якеро барои Мӯлик аз оташ нагузарон, ва исми Худои худро беҳурмат нагардон.
22. Ва бо мард мисли зан чимоъ накун; ин кори зишт аст.

23. Ва бо ҳеч чорпо нахусп, то ки бо он начис гардӣ; ва зане набояд пеши чорпое биистад, то ки бо он чимоъ кунад; ин қабоҳат аст.
24. Бо ҳеч яке аз инҳо худро начис нагардонед, зеро халқ-ҳое ки Ман онҳоро аз пеши шумо бадар меронам, худро бо ҳамаи инҳо начис гардониданд.
25. Ва замин начис гардид, ва Ман онро барои гуноҳаш чазо додам, ва замин сокинони худро қай намуд.
26. Вале шумо фароизу дастурҳои Маро риоя намоед, ва ҳеч якеро аз ин қабоҳатҳо ба амал наоваред, — хоҳ тубҷоиён хоҳ ғарибоне ки дар миёни шумо маскан гирифтаанд;
27. Зеро мардумони ин замин, ки пеш аз шумо буданд, ҳамаи ин қабоҳатҳоро ба амал меоварданд, ва замин начис гардид;
28. Мабодо ин замин шуморо низ, агар онро начис гардо-нед, қай кунад, чунон ки халқҳоеро, ки пеш аз шумо буданд, қай кардааст.
29. Зеро ҳар касе ки яке аз ин қабоҳатҳоро ба амал оварад, ҷонҳои ба амал овардагон аз миёни қавми худ маҳв хоҳанд шуд.
30. Пас, фармони Маро риоя намоед, то ки бар тибқи он урфу одатҳои зишт, ки пеш аз шумо ба амал оварда шудааст, амал накунед, ва бо онҳо худро начис нагардонед. Ман Худо-ванд Худои шумо ҳастам».

БОБИ НУЗДАҲУМ

Баёни даҳ аҳком.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: муқаддас бошед, зеро ки Ман, Худованд Худои шумо, қуддус ҳастам.
3. Ҳар яке аз модари худ ва аз падари худ тарсон бошед, ва шанбеҳои Маро риоя намоед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

4. Ба бутҳо рӯ наоваред, ва худоҳои рехташуда барои худ насозед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
5. Ва ҳангоме ки қурбонии саломатӣ барои Худованд забҳ мекунед, онро тавре забҳ кунед, ки сазовори тавачҷӯҳ гардед.
6. Дар рӯзе ки онро забҳ мекунед, ва фардош он бояд хӯрда шавад, ва он чи то рӯзи сеюм боқӣ мемонад, бояд дар оташ сӯзонда шавад.
7. Ва агар дар рӯзи сеюм хӯрда шавад, ин қабех аст, сазовори тавачҷӯҳ намегардад.
8. Ва ҳар кӣ онро бихӯрад, барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт, зеро ки чизи муқаддаси Худовандро беҳурмат кардааст, ва он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.
9. Ва ҳангоме ки ҳосили замини худро дарав мекунед, канораи киштзори худро то ба охир дарав накунад, ва хӯшаҳои аз бандҳо афтодаро начинед.
10. Ва тоқзори худро доначинӣ накун, ва шингилҳои афто-даи тоқхоятро начин: онҳоро барои бенаво ва ғариб бимон. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
11. Дузди накунад, ва мункир нашавед, ва ба якдигар дурӯғ нагӯед.
12. Ва ба исми Ман қасами дурӯғ нахӯред, ки исми Худои худро бо ин беҳурмат хоҳед кард. Ман Худованд ҳастам.
13. Ҳаққи ёри худро нахӯр ва ғоратгарӣ накун, музди меҳнати муздурро назди худ то субҳ нигоҳ надор.
14. Карро ҳақорат накун, ва пеши кӯр монеае нагузор, — аз Худои худ тарсон бош. Ман Худованд ҳастам.
15. Дар муурофия беинсофӣ накун, ба камбағал рӯбинӣ на-намо ва ба шахси бузург тамаллуқ накун; ёри худро аз рӯи инсоф доварӣ намо.
16. Дар миёни қавми худ ғайбатгӯӣ накун, нисбат ба хуни ёри худ бепарво набош. Ман Худованд ҳастам.
17. Ба бародарат дар дили худ адоват накун; ёратро ма-заммат намо, ва барои ӯ гуноҳкор нахоҳӣ шуд.
18. Аз фарзандони қавми худ интиқом накаш ва кина ба дил нагир, ва ёратро мисли худат дӯст дор. Ман Худованд ҳастам.

19. Фароизи Маро риоят кунед; чорпои худро бо чинси ғайр чуфтӣ нанамо; киштзори худро бо ду навъ тухмӣ кишт накун; ва либоси иборат аз ду навъ матоъ, яъне аз пашм ва катон, напӯш.
20. Ва агар марде бо зане хобида нутфа резад, ва он зан каниз ва номзади касе бошад, вале ҳанӯз барояш фидия дода нашуда бошад, ё озодӣ ба вай дода нашуда бошад, — онҳо бояд ба чазо мустаҳиқ карда шаванд, аммо набояд кушта шаванд, зеро ки вай озод карда нашудааст.
21. Бигзор он мард қурбонии чурми худро, яъне қўчқори қурбонии чурмро барои Худованд назди дари хаймаи чомаъ биёрад.
22. Ва коҳин варо бо қўчқори қурбонии чурм ба хузури Худованд барои гуноҳе ки кардааст, кафорат менамояд, ва ӯ аз гуноҳе ки кардааст, омурзида хоҳад шуд.
23. Ва ҳангоме ки ба замин дохил шавед ва ҳар навъ дарах-ти мевадор шинонед, — меваи онро номахтун ҳисоб кунед: се сол он бояд барои шумо номахтун ҳисоб ёфта, хӯрда нашавад.
24. Ва дар соли чорум тамоми меваи он бояд барои иди ҳамду санои Худованд тақдис карда шавад.
25. Ва дар соли панҷум меваи онро метавонед бихӯред, ва ҳосили он барои шумо афзун хоҳад шуд. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
26. Ҳеҷ чизро бо хун нахӯред; фол накушоед ва афсун накунед.
27. Канораи мӯи сари худро гирдогирд қайчӣ накунед, ва канораи риши худро натарошед.
28. Ва бадани худро барои мурда нахарошед, ва ҳеҷ нақше бар худ вашм накунед. Ман Худованд ҳастам.
29. Духтари худро беисмат намуда, ба роҳи фаҳш наандоз, то ки замин ба зино дода нашавад, ва замин пур аз фиску фучур нагардад.
30. Шанбеҳои Маро риоя намоед, ва қудси Маро ҳурмат кунед. Ман Худованд ҳастам.

31. Ба чодугарон ва азоимхонон рӯ наоваред; аз паи он нашавед, ки худро аз онҳо начис гардонед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

32. Пеши мӯйсафед бархез ва пирро эҳтиром намо, ва аз Худои худ тарсон бош. Ман Худованд ҳастам. 33. Ва ҳангоме ки ғарибе бо шумо дар замини шумо маскан гирад, варо озор надихед.

34. Ғарибе ки дар миёни шумо маскан гирифтааст, бигзор барои шумо мисли тубҷоии шумо бошад; ва ўро мисли худат дӯст дор, зеро ки шумо дар замини Миср ғариб будед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

35. Дар муурофия, дар андоза, дар вазн ва дар паймоиш беинсофӣ накунад.

36. Бигзор шуморо тарозуи дуруст, сангҳои дуруст, эфай дуруст ва ҳини дуруст бошад. Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардаам.

37. Пас, тамоми фароизи Маро ва ҳамаи дастурҳои Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал оваред. Ман Худованд ҳастам».

БОБИ БИСТУМ

Чораҳои ҷазо барои гуноҳҳои гуногун.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Инро низ ба банӣ-Исроил бигӯ: ҳар кӣ аз банӣ-Исроил ва аз ғарибоне ки дар Исроил маскан гирифтаанд, аз насли худ ба Мӯлик бидихад, бигзор кушта шавад: бигзор қавми замин варо сангсор кунанд.

3. Ва Ман хашми Худро ба он кас хоҳам нигаронид ва ўро аз миёни қавмаш маҳв хоҳам кард, зеро ки ў аз насли худ ба Мӯлик додааст, то ки қудси Маро начис ва исми қуддуси Маро беҳурмат гардонад.

4. Ва агар қавми замин чашмони худро аз он кас бипӯшонанд, вақте ки ў аз насли худ ба Мӯлик медихад, ва ўро накушанд, —

5. Дар он сурат Ман хашми Худро ба он кас ва ба оилаи ӯ хоҳам нигаронид, ва ӯ ва ҳамаи онҳоеро, ки аз паи ӯ зино карда, ба Мӯлик зинокорона пайравӣ намудаанд, аз миёни қавми онҳо маҳв хоҳам сохт.
6. Ва касе ки ба чодурагон ва азоимхонон рӯ меоварад, то ки ба онҳо зинокорона пайравӣ намояд, — Ман хашми Худро ба он кас нигаронида, ӯро аз миёни қавмаш маҳв хоҳам кард.
7. Ва шумо худро тақдис намуда, одамони муқаддас бо-шед, зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.
8. Ва фароизи Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал ова-ред. Ман Худованд ҳастам, ки шуморо тақдис менамоям.
9. Ҳар кӣ падари худ ё модари худро ҳақорат кунад, бояд ҳатман кушта шавад: модоме ки вай падари худ ё мо-дари худро ҳақорат кардааст, хунаш бар гарданаш хоҳад буд.
10. Ва касе ки бо зани шавҳардор зино кунад, яъне касе ки бо зани ёри худ зино кунад, — бигзор он марди зинокор ва он зани зинокор кушта шаванд.
11. Ва касе ки бо зани падари худ хобида, аврати падари худро ошкор кардааст, — бигзор ҳар дуяшон кушта шаванд; хунашон бар гардани онҳост.
12. Ва касе ки бо келини худ бихобад, — бигзор ҳар дуя-шон кушта шаванд; кори зиште кардаанд, хунашон бар гар-дани онҳост.
13. Ва касе ки бо марде бихобад, мисли он ки бо зан мехо-банд, — ҳар дуяшон кори зиште кардаанд; бигзор онҳо куш-та шаванд, хунашон бар гардани онҳост.
14. Ва касе ки зан ва модари варо бигирад, ин фиску фучур аст; ӯ ва онҳо бояд дар оташ сӯзонида шаванд, то ки фиску фучур дар миёни шумо набошад.
15. Ва касе ки бо чорпое чимоъ кунад, — бигзор вай кушта шавад; он чорпоро низ бикушад.
16. Ва зане ки ба ягон чорпо наздик шавад, то ки он бо вай чимоъ кунад, — он зан ва он чорпоро бикуш; бигзор онҳо кушта шаванд, хунашон бар гардани онҳост.

17. Ва касе ки хоҳари худро, яъне духтари падараш ё духтари модарашро бигирад, ва аврати варо бубинад, вай низ аврати ӯро бубинад, — ин расвоист; бигзор онҳо дар пеши назари фарзандони қавми худ маҳв карда шаванд; ӯ аврати хоҳарашро ошкор кардааст, — барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.
18. Ва касе ки бо зане дар вақти хайзи вай хобида, аврати варо ошкор кунад, азбаски ӯ чашмаи хуни варо яла кардааст, ва вай чашмаи хуни худро ошкор кардааст, — бигзор ҳар дуяшон аз миёни қавми худ маҳв карда шаванд.
19. Ва аврати хоҳари модари худ ва хоҳари падари худро ошкор накун; он кас аврати ҳамҷисми худро ошкор кардааст; онҳо барои гуноҳи худ ҷазо хоҳанд ёфт.
20. Ва касе ки бо янгаи худ бихобад, — аврати амаки (ё тағои) худро ошкор кардааст; онҳо барои гуноҳи худ ҷазо хоҳанд ёфт, бефарзанд хоҳанд мурд.
21. Ва касе ки зани бародари худро бигирад, — ин кори зишт аст: ӯ аврати бародари худро ошкор кардааст; онҳо бе-фарзанд хоҳанд буд.
22. Пас, тамоми фароизи Маро ва тамоми аҳкоми Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал оваред, то заmine ки Ман шуморо ба он ҷо мебарам, то ки дар он сокин шавед, шуморо қай накунад.
23. Ва бар тибқи фароизи халқҳое ки Ман онҳоро эз пеши шумо бадар меронам, рафтор накунед; зеро ки онҳо ҳамаи ин корҳоро карданд, ва Ман аз онҳо нафрат намудам.
24. Ва ба шумо гуфтам: "Шумо замини онҳоро мерос хоҳед гирифт, ва Ман онро ба шумо хоҳам дод, то ки онро тасарруф намоед, — заmine ки шир ва асал дар он ҷорист". Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз қавмҳо фарқ кардаам.
25. Пас, шумо низ чорпоёни покро аз начис, ва парран-дағони покро аз начис фарқ кунед, ва ҷонҳои худро бо чор-поён ва паррандагон ва ҳар чизе ки бар замин меҳазад, начис нагардонед, ки Ман онҳоро ҳамчун чизҳои начис барои шумо фарқ кардаам.

26. Ва шумо барои Ман муқаддас бошед, зеро ки Ман, Худованд, қуддус ҳастам, ва шуморо аз қавмҳо фарқ кар-даам, то ки аз они Ман бошед.

27. Ва мард ё зане ки ҷодугар ё азоимхон бошанд, бигзор кушта шаванд: онҳо бояд сангсор карда шаванд, — хуна-шон бар гардани онҳост».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Дастурҳо ба коҳинон.

1. ВА Худованд ба Мусо гуфт: «Ба коҳинон, яъне ба писарони Ҳорун сухан ронда, ба онҳо бигӯ: касе аз онҳо худро бо мурдае аз миёни қавми худ наҷис нагардонад, 2. Балки фақат бо ҳамчисми ба худаш наздик: бо мода-раш ва падараш ва писараш ва духтараш ва бародараш,

3. Ва хоҳари бокирааш, ки ба ӯ наздик буда, ҳанӯз шав-ҳар накардааст, — метавонад худро наҷис гардонад;

4. Ҳамчун шахси зандор набояд ӯ худро дар миёни қавми худ бо мурдае наҷис гардонида, палид шавад.

5. Бигзор онҳо мӯи сари худро нагиранд, ва канораи риши худро натарошанд, ва бадани худро харош накунанд.

6. Онҳо бояд барои Худои худ муқаддас бошанд, ва исми Худои худро беҳурмат накунанд, зеро ки онҳо қурбониҳои оташини Худовандро, яъне нони Худои худро тақдим мена-моянд, ва бояд муқаддас бошанд.

7. Зани зинокор ва беисматро набояд бигиранд, ва зани аз шавҳараш талоқгирифтаре набояд бигиранд, зеро ки ко-ҳин барои Худои худ муқаддас аст.

8. Ва ту ӯро тақдис намо, зеро ки ӯ нони Худои туро тақ-дим менамояд; бигзор ӯ барои ту муқаддас бошад, зеро Ман, Худованде ки шуморо тақдис менамоям, қуддус ҳастам.

9. Ва агар духтари коҳин бо зинокорӣ худро палид созад, вай падари худро палид месозад; бигзор вай дар оташ сӯзо-нида шавад.

10. Ва коҳине ки аз бародарони худ бузург аст, яъне бар сараш рағғани тадҳин рехта шудааст, ва барои пӯшидани либосҳо баргумошта шудааст, — бигзор сари худро накшояд, ва либосҳои худро чок назанад,
11. Ва ба ҳеҷ каси мурда наздик нашавад: худро ҳатто бо падараш ва модараш начис нагардонад,
12. Ва аз қудс берун набарояд, ва қудси Худои худро палид накунад, зеро ки афсари рағғани тадҳини Худои ӯ бар ӯст. Ман Худованд ҳастам.
13. Ва ӯ бояд зани бокирае бигирад.
14. Бева, талоқгирифта, палидшуда ва фоҳишаро ӯ набояд бигирад, балки бояд бокирае аз миёни қавми худ ба занӣ бигирад.
15. Ва набояд насли худро дар қавми худ палид созад, зеро Ман Худованде ҳастам, ки ӯро тақдис менамоям».
16. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
17. «Ба Ҳорун сухан ронда, бигӯ: ҳеҷ кас аз зуръети ту дар наслҳои онҳо, ки маъюбие дошта бошад, набояд наздик ояд, то ки нони Худои худро тақдим намояд,
18. Яъне ҳар касе ки маъюб аст, наздик наояд: на кӯр, на ланг, на пучуқ, на аъҷуба,
19. На шахси шикастапой ё шикастадаст,
20. На кӯзпушт, на лоғарбадан, на шахсе ки ба чашмаш гул афтадааст, на пес, на кал, на шахсе ки байзаҳояш маҷақ шудааст.
21. Ҳар касе ки аз насли Ҳоруни коҳин маъюбӣ дошта бошад, набояд наздик ояд, то ки қурбонҳои оташини Худо-вандро тақдим намояд; азбаски вай маъюб аст, набояд барои тақдим қардани нони Худои худ наздик ояд.
22. Нони Худои худро вай аз он чи қудси қудсхост, ва аз он чи ҳадияҳои муқаддас аст, метавонад бихӯрад.
23. Аммо бигзор вай назди парда наояд, ва ба қурбонгоҳ наздик нашавад, зеро ки вай маъюб аст, ва қудсҳои Маро палид насозад, зеро Ман Худованд ҳастам, ки онҳоро тақдис менамоям».

24. Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш, ва ба тамоми бани-Исроил сухан ронд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Коҳинон насли баргузидагонанд.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба Ҳорун ва писаронаш бигӯ, ки аз ҳадияҳои муқаддаси банӣ-Исроил, ки ба Ман мебахшанд, канорагирӣ ку-нанд, ва исми қуддуси Маро палид нагардонанд. Ман Худо-ванд ҳастам.
3. Ба онҳо бигӯ: дар наслҳои шумо, ҳар касе ки аз та-моми зуръети шумо ба ҳадияҳои муқаддасе ки банӣ-Исроил ба Худованд бахшидаанд, наздик шавад, ва нопокиаш бар вай бошад, — он кас аз хузури Ман маҳв хоҳад шуд. Ман Худованд ҳастам.
4. Ҳар касе ки аз насли Ҳорун маҳав ё ҷараён дошта бошад, то пок нашавад, набояд аз ҳадияҳои муқаддас бихӯ-рад. Ва касе ки ба ҳар шахси аз мурда начисшуда мерасад, ё ба шахсе ки нутфа аз вай рехтааст,
5. Ё ба шахсе ки ба ҳар ҳашарот расида начис гардидааст, ё ба шахсе ки аз ҳар гуна нопокии вай начис мешавад, —
6. Он касе ки ба яке аз инҳо мерасад, то шом начис хо-ҳад буд, ва то бадани худро дар об ғусл надихад, набояд аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад.
7. Ва ҳангоме ки офтоб ғуруб кунад, ӯ пок хоҳад шуд, ва баъд аз он ӯ метавонад аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад, зеро ки ин нони ӯст.
8. Лоша ва даридашударо набояд ӯ бихӯрад, то ки начис нашавад. Ман Худованд ҳастам.
9. Бигзор онҳо фармудаи Маро риоя намоянд, то ки барои он гуноҳкор шуда ҷазо наёбанд, ва онро поймол карда, аз боиси он намиранд. Ман Худованд ҳастам, ки онҳоро тақдир менамоям.

10. Ҳеч каси бегона набояд аз ҳадияи муқаддас бихӯрад; сокини хонаи коҳин ва муздури ӯ набояд аз ҳадияи муқаддас бихӯрад.
11. Ва агар коҳин касеро ба пули худ харида бошад, вай зархариди ӯст, ва метавонад аз он бихӯрад; хоназодони ӯ низ метавонанд нони ӯро бихӯранд.
12. Вале духтари коҳин, агар ба марди бегона ба шавҳар рафта бошад, набояд аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад.
13. Валекин духтари коҳин, агар бева шавад ё талоқ ги-рад, ва бача надошта бошад, ва ба хонаи падараш баргардад, чунон ки дар айёми бачагиаш буд, — вай метавонад аз нони падараш бихӯрад; аммо ҳеч каси бегона набояд аз он бихӯрад.
14. Ва агар касе сахван аз ҳадияи муқаддас бихӯрад, вай бояд панҷяки онро бар он илова намуда, ҳадияи муқаддасро ба коҳин бидиҳад.
15. Бигзор ҳадияҳои муқаддаси банӣ-Исроилро, ки ба Худованд тақдим менамоянд, палид насозанд,
16. Ва бо хӯрдани ҳадияҳои муқаддаси онҳо боиси гуноҳ ва ҷазои онҳо нашаванд, зеро Ман Худованд ҳастам, ки он-ҳоро тақдис менамоям».

Дар бораи беайбии қурбониҳо.

17. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
18. «Ба Ҳорун ва писаронаш ва ба тамоми банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ҳар кас аз хонадони Исроил ва аз ғарибони дохили Исроил, ки қурбонии худро тақдим менамояд, хоҳ он мувофиқи ягон назри онҳо бошад, хоҳ ҳам-чун инъоме ки ба Худованд барои қурбонии сӯхтанӣ тақдим менамоянд, —
19. Барои он ки шумо сазовори тавачҷӯҳ гардед, бигзор он наринаи беайбе аз говон ё аз гӯсфандон ва ё аз бузон бошад.
20. Ҳар чиро, ки айбе дошта бошад, тақдим нанамоед, зеро ки он барои шумо ҳусни тавачҷӯҳ нахоҳад овард.

21. Ва агар касе забҳи саломатӣ барои Худованд тақдим намояд, хоҳ барои иҷрои назр бошад, хоҳ ҳамчун инъоме аз говон ё аз бузу гӯсфандон, — он бояд беайб бошад, то ки сазовори тавачҷӯҳ гардад; ҳеҷ айбе набояд дар он бошад.
22. Кӯр ё шикастаандом, ё яғир, ё обиладор, ё пес, ё кал, — инҳоро барои Худованд тақдим нанамоед, ва аз инҳо қурбонии оташин барои Худованд бар қурбонгоҳ наоваред.
23. Ва гов ва гӯсфанде ки ягон андомаш аз ҳад зиёд дароз ё кӯтоҳ бошад, — онро ҳамчун инъом тақдим намо, вале ҳамчун назр мақбул нахоҳад афтод.
24. Ва чорпоеро, ки байзаҳояш маҷак, ё кӯфта, ё канда, ё бурида шудааст, барои Худованд тақдим нанамоед, ва дар заминатон ин корро накунад;
25. Ва аз дасти аҷнабиён нони Худои худро аз ҳеҷ кадоми инҳо тақдим нанамоед, зеро ки онҳо нуқсон доранд, яъне маъҷубанд; ба воситаи онҳо сазовори тавачҷӯҳ нахоҳед шуд».
26. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
27. «Вақте ки гӯсола, ё барра, ё бузғола зоида мешавад, ҳафт рӯз бояд назди модараш бимонад, ва аз рӯзи ҳаштум ва минбаъд он ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд мақбул хоҳад афтод.
28. Вале гов ё гӯсфандро бо бачаи он дар як рӯз забҳ накунад.
29. Ва ҳангоме ки забҳи шукрона барои Худованд тақдим менамоед, онро тавре тақдим намоед, ки сазовори тавачҷӯҳ гардед:
30. Дар ҳамон рӯз он бояд хӯрда шавад; то субҳ аз он боқӣ нагузored. Ман Худованд ҳастам.
31. Ва аҳкоми Маро риоя намоед ва онҳоро ба амал оваред. Ман Худованд ҳастам.
32. Ва исми қуддуси Маро беҳурмат накунад, то ки Ман дар миёни банӣ-Исроил тақдис ёбам. Ман Худованд ҳастам, ки шуморо тақдис менамоям,
33. Ва шуморо аз замини Миср берун овардаам, то ки Худои шумо бошам. Ман Худованд ҳастам».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Идҳои Худованд: Шанбе.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: идҳои Худованд, ки онҳоро шумо бояд чамъомадҳои муқаддас бихонед, — инҳоянд идҳои Ман:
3. Шаш рӯз кор бояд кард, ва дар рӯзи ҳафтум шанбеи оромӣ, чамъомади муқаддас мебошад; ҳеч кор накунад; он дар ҳамаи масканҳои шумо шанбе барои Худованд аст.

Фисҳ.

4. Инҳо идҳои Худованд, чамъомадҳои муқаддас мебошанд, ки онҳоро шумо бояд дар вақташ даъват намоед:
5. Дар моҳи якум, дар рӯзи чордаҳуми моҳ, шомгоҳ, фисҳи Худованд аст.

Иди фатир.

6. Ва дар рӯзи понздаҳуми ин моҳ фатир барои Худованд аст; ҳафт рӯз фатир бихӯред.
7. Дар рӯзи якум бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кор накунад.
8. Ва ҳафт рӯз қурбонӣҳои оташин барои Худованд тақ-дим намоед; дар рӯзи ҳафтум чамъомади муқаддас аст; ҳеч кор накунад».

Иди навбарҳо.

9. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
10. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: чун ба замин ки Ман ба шумо медиҳам, биёед, ва ҳосили онро да-рав намоед, — банди аввали навбарҳои даравидаи худро назди қоҳин биёред.

11. Ва ӯ он бандро ба ҳузури Худованд мечунбонад, то ки шумо сазовори таваччӯҳ гардед; дар рӯзи дуюми ид ко-ҳин онро мечунбонад.

12. Ва дар рӯзе ки шумо он бандро мечунбонед, барраи яксолаи беайбе барои қурбонии сӯхтанӣ ба Худованд тақдим намоед.

13. Ва ҳадияи ордии он ду ушр орди маҳини омехта бо равған хоҳад буд, то ки қурбонии оташин ва атри гуворо ба-рои Худованд бошад; ва ҳадияи рехтании он чорьяк ҳин шароб хоҳад буд.

14. Ва нон, ва хӯшабирьён, ва хӯшаи тару тоза нахӯред то ҳамон рӯзе ки қурбонии Худои худро тақдим намоед; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо дар ҳамаи масканҳои шумо.

Иди чунбонидани қурбонӣ.

15. Ва аз рӯзи дуюми ид, яъне аз рӯзе ки банди чунбониданиро меоваред, барои худ ҳафт ҳафта бишуморед, ки онҳо пурра бошанд;

16. То рӯзи аввали баъд аз ҳафтаи ҳафтум панҷоҳ рӯз бишуморед, ва он гоҳ ҳадияи ордии наве барои Худованд тақдим намоед.

17. Аз масканҳои худ ду нони чунбониданӣ тақдим намоед, ки аз ду ушр орди маҳин иборат бошад, ва бо хамирту-руш пухта шавад, — ин навбарҳо барои Худованд аст.

18. Ва бо ин нон ҳафт барраи беайби яксола, ва як гӯсолаи нар, ва ду кӯчқор тақдим намоед; инҳо қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд хоҳад буд, ва ҳадияҳои ордӣ ва рехтании онҳо — қурбонии оташин ва атри гуворо барои Худованд.

19. Ва як нарбузро барои қурбонии гуноҳ, ва ду барраи яксоларо барои забҳи саломатӣ тақдим намоед.

20. Ва коҳин онҳоро бо нони чунбонидании навбарҳо ба ҳузури Худованд бо якҷоягии он ду барра бояд бичунбонад,

— онҳо барои Худованд муқаддас буда, ба коҳин тааллуқ хоҳанд дошт.

21. Ва дар ҳамон рӯз эълон намоед, ки он барои шумо ҷамъомади муқаддас бошад; ҳеҷ кор накунад; ин фаризаи абадист дар ҳамаи масканҳои шумо барои наслҳои шумо.

22. Ва ҳангоме ки ҳосили замини худро дарав мекунад, канораи киштзори худро дар вақти дарав то ба охир дарав накунад, ва хӯшаҳои дар вақти дарав афтодари начинед: онҳоро барои бенавоён ва ғарибон боқӣ биғузored. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

Иди ёдгории навохтани карнайҳо.

23. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

24. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи якуми моҳ, бигзор барои шумо оромӣ бошад, яъне иди ёдгории навохтани карнайҳо ва ҷамъомади муқаддас.

25. Ҳеҷ кор накунад, ва қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед».

Рӯзи кафорат.

26. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

27. «Аммо рӯзи даҳуми ин моҳи ҳафтум рӯзи кафорат аст; бигзор барои шумо ҷамъомади муқаддас бошад; ҷонҳои худро азият диҳед, ва қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед.

28. Ва дар ин рӯз ҳеҷ кор накунад, зеро ки ин рӯзи кафо-рат аст, то ки шуморо ба ҳузури Худованд Худои шумо кафорат намояд.

29. Зеро ҳар касе ки дар ин рӯз ҷони худро азият наме-диҳад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.

30. Ва ҳар касе ки дар ин рӯз ягон кор мекунад, Ман ҷони вара аз миёни қавми вай нест хоҳам кард.

31. Ҳеч кор накунед; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо дар ҳамаи масканҳои шумо.

32. Ин барои шумо мисли шанбеи оромист, ва шумо ҷонҳои худро азият диҳед; дар шомгоҳи рӯзи нӯҳуми моҳ, аз шом то шом, ин шанбеи худро риоя намоед».

Иди хаймаҳо.

33. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

34. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: дар рӯзи понздаҳуми ин моҳи ҳафтум — иди хаймаҳо ҳафт рӯз барои Худованд аст.

35. Дар рӯзи аввал ҷамъомади муқаддас аст: ҳеч кор накунед.

36. Ҳафт рӯз қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед; дар рӯзи ҳаштум бигзор ҷамъомади муқаддас барои шумо бошад, ва шумо қурбонии оташин барои Худованд тақдим, намоед; ин маҷлиси қавм аст, ҳеч кор накунед.

37. Инҳо идҳои Худованд аст, ки дар онҳо шумо бояд ҷамъомадҳои муқаддасро даъват намоед, то ки қурбонии оташин барои Худованд тақдим кунед, яъне қурбонии сӯхтаи, ҳадияи ордӣ, забҳҳо ва ҳадияҳои рехтани, — ҳар якеро дар ҳар рӯзе ки барои он муқаррар карда шудааст,

38. Ба зами қурбонии шанбеҳои Худованд, ва ба зами ушрҳои шумо, ва ба зами ҳамаи назрҳои шумо, ва ба зами ҳамаи инъомҳои шумо, ки барои Худованд тақдим менамоед.

39. Аммо дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтум, вақте ки шумо ҳосили замини худро мебардоред, иди Худовандро ҳафт рӯз ид кунед; дар рӯзи аввал оромӣ хоҳад буд, ва дар рӯзи ҳаштум — оромӣ.

40. Ва дар рӯзи аввал мевае аз дарахти зебо, навдаҳои дарахти хурмо, ва шохаҳои дарахти пурбарг ва бедҳои нахрро барои худ бигиред, ва ба хузури Худованд Худои худ ҳафт рӯз хурсандӣ кунед.

41. Ва ин идро ҳар сол ҳафт рӯз барои Худованд ид кунед; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо; дар моҳи ҳафтум онро ид кунед.

42. Ҳафт рӯз дар хаймаҳо сокин бошед; ҳар як тубҷой дар Исроил бояд дар хаймаҳо сокин бошад,

43. То наслҳои шумо бидонанд, ки Ман банӣ-Исроилро дар хаймаҳо сокин гардонидам будам, вақте ки онҳоро аз за-мини Миср берун овардам. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

44. Ва Мусо идҳои Худовандро ба банӣ-Исроил эълон на-муд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Фароиз дар бораи чароғҳо ва дар бораи нонҳои тақдир.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил амр фармо, ки ба ту равғани зайтуни зулоли кӯфташуда барои рӯшноӣ биёранд, то ки чароғ ба таври доимӣ даргиронида шавад.

3. Ҳорун бояд онро берун аз пардаи шаҳодат дар хаймаи чомаъ, аз шом то субҳ, ба ҳузури Худованд ба таври доимӣ бимонад; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо.

4. Бигзор чароғҳоро бар чароғдони пок ба таври доимӣ ба ҳузури Худованд бимонад.

5. Ва орди маҳин бигир, ва аз он дувоздаҳ нон бипаз; барои ҳар нон бояд ду ушри эфа сарф шавад.

6. Ва онҳоро ду қатор, — шаш адад дар ҳар қатор, — бар мизи пок ба ҳузури Худованд бимон.

7. Ва бар ҳар қатор лебӯнои соф бимон, ва ин ёдгорӣ барои нон ва қурбонии оташин барои Худованд хоҳад буд.

8. Дар ҳар рӯзи шанбе он бояд ба таври доимӣ ба ҳузури Худованд аз ҷониби банӣ-Исроил гузошта шавад: ин аҳди абадист.

9. Ва он аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд, ва онҳо бояд онро дар макони муқаддас бихӯранд, зеро ки ин аз қурбониҳои оташини Худованд барояшон қудси қудсхост; ин фаризаи абадист».

Дастур дар бораи ҷазоҳо.

10. Ва писари зани исроилӣ, ки падараш марди мисрӣ буд, ба миёни банӣ-Исроил берун омад, ва писари зани исроилӣ ва марди исроилӣ дар ўрдугоҳ дастбагиребон шуданд.
11. Ва писари зани исроилӣ Исро ба забон ронда, лаънат кард, ва ўро назди Мусо оварданд; ва номи модараш Шелў-мит бинти Дибрӣ, аз сибти Дон буд.
12. Ва ўро ба ҳабс гирифтанд, то даме ки ҷазояш бар тиб-қи амри Худованд ба онҳо эълон карда шавад.
13. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
14. «Он лаънаткунандаро аз ўрдугоҳ барор, ва бигзор ҳа-маи онҳое ки шунидаанд, дастҳои худро бар сари у монанд, ва тамоми ҷамоат ўро сангсор кунанд.
15. Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳар касе ки Худои худро лаънат кунад, барои ин гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.
16. Ва ҳар кӣ исми Худовандро лаънат кунад, бояд кушта шавад: тамоми ҷамоат сангсор кунанд; хоҳ ғариб бошад хоҳ тубҷой, агар Исро лаънат кунад, бигзор кушта шавад.
17. Ва агар касе ягон одамро бидушад, вай бояд кушта шавад.
18. Ва агар касе чорпоеро бидушад, бояд талофии онро бидушад: чорпое дар ивази чорпое.
19. Ва агар касе ёри худро маиб кунад, ба вай ончунон амал бояд кард, чунон ки вай амал кардааст:
20. Шикаст дар ивази шикаст, чашм дар ивази чашм, дан-дон дар ивази дандон: ҳар гуна осебе ки ў ба касе расонида бошад, он гуна осеб бояд ба ў расонида шавад.
21. Ҳар кӣ чорпоеро кушта бошад, бояд талофии онро бидушад; ва ҳар кӣ одамро кушта бошад, бояд кушта шавад.
22. Барои шумо, хоҳ ғариб бошед, хоҳ тубҷой, як ҳукм хоҳад буд, зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам».
23. Ва Мусо ба банӣ-Исроил сухан ронд, ва онҳо лаънаткунандаро ба беруни ўрдугоҳ бароварданд, ва ўро сангсор

карданд; ва банӣ-Исроил ончунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Қонунҳо дар бораи замин; соли оромии замин.

1. Ва Худованд ба Мусо дар кӯҳи Сино сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: хангоме ки шумо ба заминне ки Ман ба шумо медиҳам, дохил шавед, он гоҳ замин бояд дар шанбеи Худованд ором гирад.
3. Шаш сол киштзори худро кишт намо, ва шаш сол токзори худро каллак бизан, ва ҳосили онро ғунучин бикун;
4. Ва дар соли ҳафтум бигзор шанбеи оромӣ барои за-мин, яъне шанбеи Худованд бошад: киштзори худро кишт нақун, ва токзори худро каллак назан;
5. Он чиро, ки дар киштзори ту худ аз худ рӯида бошад, дарав нақун, ва ангурҳои токеро, ки каллак назадаӣ, ғуну-чин нанамо; бигзор ин соли оромӣ барои замин бошад.
6. Ва бигзор шанбеи замин хӯрок барои шумо бошад, — барои ту ва ғуломат, ва канизат, ва муздурат, ва сокинат, ки бо ту истиқомат доранд;
7. Ва барои чорпоёнат, ва барои ҳайвоноте ки дар за-мини ту хастанд, бигзор тамоми ҳосили он хӯрок бошад.

Соли юбил.

8. Ва барои худ ҳафт шанбеи солҳоро, яъне ҳафт солро ҳафт маротиба бишумор, ва айёми ин ҳафт шанбеи солҳо барои ту чилу нӯҳ сол хоҳад шуд.
9. Ва дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи даҳуми моҳ, шоҳи балан-довозро бинавоз; дар рӯзи кафорат шоҳро дар тамоми замини худ бинавозед.
10. Ва соли панҷоҳумро тақдис кунед, ва дар замин барои хамаи сокинонаш озодӣ эълон намоед; бигзор ин барои шу-мо

юбил бошад; ва ҳар яке ба мулки худ баргардед, ва ҳар яке ба оилаи худ баргардед.

11. Бигзор ин соли панҷоҳум барои шумо юбил бошад: кишт накунед, ва он чиро, ки худ аз худ рӯида бошад, дарав накунед, ва ангурҳои токери, ки каллак зада нашудааст, ғунучин нанамоед.

12. Зеро ки ин юбил аст; бигзор он барои шумо муқаддас бошад; аз киштзор ҳосили онро бихӯред.

13. Дар ин соли юбил ҳар яке ба мулки худ баргардед.

14. Ва агар чизе ба ёри худ бифрӯшед, ё чизе аз дасти ёри худ бихаред, якдигарро фиреб накунед.

15. Мувофиқи солҳои баъд аз юбил аз ёри худ бихар, ва мувофиқи солҳои ҳосилот вай бояд ба ту бифрӯшад.

16. Мувофиқи бисъёрии он солҳо баҳои онро зиёд кун, ва мувофиқи камии он солҳо баҳои онро кам намоед, зеро ки шумораи ҳосилотро вай ба ту мефурӯшад.

17. Ва якдигарро фиреб накунед; ва аз Худои худ тарсон бош; зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

18. Пас, фароизи Маро ба ҷо оваред, ва аҳкоми Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал оваред, ва бар замин ба амният сокин хоҳед буд.

19. Ва замин ҳосили худро хоҳад дод, ва то серӣ хоҳед хӯрд, ва бар он ба амният сокин хоҳед буд.

20. Ва агар гӯед: "Дар соли ҳафтум чӣ меҳӯрем, дар сурате ки кишт намекунем ва ҳосилоти худро намебардорем?", —

21. Ман баракати Худо дар соли шашум бар шумо равона хоҳам кард, ва он барои се сол ҳосил хоҳад дод.

22. Ва дар соли ҳаштум кишт хоҳед кард, вале аз ҳосилоти кӯҳна хоҳед хӯрд; то соли нӯҳум, то пухта расидани ҳосили он, ҳосилоти кӯҳнаро хоҳед хӯрд.

23. Вале замин набояд ба сурати абадӣ фурӯхта шавад, зеро ки замин аз он Ман аст; ва шумо назди Ман ғариб ва сокин ҳастед.

24. Ва дар тамоми замини мулки худ имконият диҳед, ки замин фидия дода гирифта шавад.

Фидия дода гирифтани мулки меросӣ.

25. Агар бародари ту бенаво шуда, як қисми мулкашро бифрӯшад, фидиядеҳи ӯ, ки хеши наздики ӯст, меояд, ва он чиро, ки бародараш фурӯхтааст, фидия дода мегирад.

26. Ва агар касе фидиядеҳ надошта бошад, вале худаш до-ро гардида, барои фидия дода гирифтани маблағи зарурӣ дар дасташ пайдо шавад, —

27. Бигзор ӯ солҳои фурӯхти худро ҳисоб кунад, ва бақияи маблағро ба он кас, ки фурӯхта буд, баргардонад, ва ба мулки худ баргардад.

28. Ва агар маблағи зарурӣ, ки бояд ба он кас баргардонад, дар дасташ пайдо нашавад, дар он сурат он чи ӯ фурӯхтааст, дар дасти харидори он то соли юбил мемонад, ва дар юбил он раҳо мешавад, ва ӯ ба мулки худ бармегардад.

29. Ва агар касе хонаи истиқоматро дар шаҳри ҳисордор бифрӯшад, то гузаштани як сол баъд аз фурӯхтани он ӯ ҳақ дорад, ки фидия дода онро бигирад, яъне ҳуқуқи фидия дода гирифтани он як сол давом мекунад.

30. Валекин агар дар муддати як соли тамом онро фидия дода нагирад, он хонае ки дар шаҳри ҳисордор воқеъ аст, дар дасти харидори он ба таври доимӣ дар наслҳои вай ме-монад, яъне дар юбил раҳо намешавад.

31. Вале хонаҳои деҳоте ки гирдогирд ҳисор надорад, бояд мисли киштзори он замин ҳисоб ёбад: онҳоро фидия дода гирифтани мумкин аст, ва дар юбил онҳо раҳо мешавад.

32. Ва шаҳрҳои левизодагон, яъне хонаҳои ки онҳо дар шаҳрҳои мулки худ доранд, — левизодагон ҳамеша ҳақ доранд, ки фидия дода онҳоро бигиранд.

33. Ва ҳатто агар касе аз левизодагон фидия дода гирифта бошад, он хонае ки дар шаҳри мулки ӯ фурӯхта шудааст, дар юбил раҳо мешавад, зеро ки хонаҳои шаҳрҳои левизодагон мулки онҳо дар миёни банӣ-Исроил мебошад.

34. Ва чарогоҳҳои назди шаҳрҳои онҳо набояд фурӯхта шавад, зеро ки ин мулки абадист барои онҳо.

Дар бораи бародарони бенаво.

35. Ва агар бародарат бенаво шуда, назди ту тиждаст гар-дад, ӯро, хоҳ ғариб бошад хоҳ сокин, дастгирӣ намо, то ки бо ту зиндагӣ кунад.

36. Аз ӯ суд ва рибо нагир, ва аз Худои худ тарсон бош, то ки бародарат бо ту зиндагӣ кунад.

37. Нукраи худро ба ӯ ба суд надех, ва хӯроки худро ба рибо надех.

38. Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардам, то ки замини Канъонро ба шумо диҳам, ва Худои шумо бошам.

39. Ва агар бародарат бенаво гардида, ба ту фурӯхта шавад, ӯро мисли ғуломе кор нафармо.

40. Мисли муздуре, мисли сокине ӯ бояд назди ту бошад; бигзор то соли юбил ӯ назди ту кор кунад.

41. Ва он гоҳ ӯ аз ту раҳо мешавад, худаи ва фарзандонаш хамроҳи ӯ, ва ба қabilaи худ бармегардад, ва ба мулки падарони худ аз нав дохил мешавад.

42. Зеро ки онҳо бандагони Мананд, ки онҳоро аз замини Миср берун овардам: онҳо набояд тавре фурӯхта шаванд, ки ғуломонро мефурӯшанд.

43. Ба ӯ бераҳмона хукмронӣ накун, ва аз Худои худ тарсон бош.

44. Вале барои он ки ғуломат ва канизат аз онҳо ту бошанд, аз халқҳои ки дар атрофи шумо ҳастанд, — аз онҳо ғулом ва каниз бихаред.

45. Ва низ аз фарзандони сокиноне ки назди шумо маскан гирифтаанд, — аз онҳо метавонед бихаред, ва аз қabilaи онҳо, ки назди шумо мебошанд, яъне онҳо дар замини шумо зоидаанд; ва инҳо метавонанд моликияти шумо бошанд.

46. Ва онҳоро метавонед баъд аз худ ба писаронатон ҳам-чун моликияти меросӣ бисупоред: онҳоро дар тамоми умра-шон метавонед ғулом гардонед. Вале бар бародарони худ, банӣ-Исроил, — бигзор касе бар бародаронаш бераҳмона ҳукмронӣ накунад.

Фидия барои бародароне ки бенаво шудаанд.

47. Ва агар ғарибе ё сокине ки назди туст, дорой пайдо кунад, вале бародарат назди вай бенаво шуда, ба он ғариб ё сокине ки назди туст, ё ба касе ки аз қабилаи он ғариб аст, худро бифрӯшад, —

48. Баъд аз фурӯхта шуданаш бигзор $\bar{u}$ фидия дода ги-рифта шавад: яке аз бародаронаш бояд фидия дода $\bar{u}$ ро бигирад;

49. Ё амакаш ё писари амакаш бояд фидия дода $\bar{u}$ ро би-гирад; ё касе аз ҳамҷисмони $\bar{u}$, яъне аз қабилаи $\bar{u}$ бояд фидия дода $\bar{u}$ ро бигирад; ё ки, агар худаш дорой пайдо карда бошад, бигзор фидия дода худро раҳо кунад.

50. Ва бигзор $\bar{u}$ бо касе ки $\bar{u}$ ро харидааст, аз соли ки худро ба вай фурӯхта буд, то соли юбил ҳисобӣ кунад, ва нуқрае ки дар ивазаш $\bar{u}$ худро фурӯхта буд, бояд мувофиқи солҳо тақсим карда дода шавад, ва мӯҳлате ки $\bar{u}$ назди вай буд, мисли мӯҳлати муздур ҳисоб ёбад.

51. Агар солҳои бисъёр боқӣ монда бошад, $\bar{u}$ бояд муво-фиқи онҳо аз нуқрае ки ба ивазаш харида шуда буд, барои фидияи худ баргардонад.

52. Ва агар то соли юбил солҳои кам боқӣ монда бошад, бигзор $\bar{u}$ онро бо вай ҳисоб карда, мувофиқи он солҳо фидияи раҳиини худро бидиҳад.

53. Мисли муздуре ки сол ба сол киро карда мешавад, назди вай бошад; бигзор вай дар пеши назари ту бар $\bar{u}$ бераҳ-мона ҳукмронӣ накунад.

54. Ва агар $\bar{u}$ бо ин роҳҳо фидия дода гирифта нашавад, — дар соли юбил $\bar{u}$ раҳо мешавад, ҳам худи $\bar{u}$ ва ҳам фарзан-донаш бо $\bar{u}$;

55. Зеро ки банӣ-Исроил бандагони Мананд; онҳо банда-гони Мананд, ки онҳоро аз замини Миср берун овардаам. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ваъдаи баракат ва огоҳӣ.

1. «БУТҲО барои худ насозед, ва ҳайкал ва сутуне ба-рои худ барпо накунед, ва санги суратдоре дар замини худ нагузоред, то ки пеши он сачда баред; зеро ки Ман Худо-ванд Худои шумо ҳастам.
2. Шанбеҳои Маро риоя намоед, ва қудси Маро эҳтиром кунед. Ман Худованд ҳастам.
3. Агар бар тибқи фароизи Ман рафтор кунед, ва аҳкоми Маро риоя намоед, ва онҳоро ба ҷо оваред, —
4. Ман боронҳои шуморо саридарвақт хоҳам дод, ва за-мин ҳосили худро хоҳад овард, ва дарахтони саҳро меваи худро хоҳанд дод.
5. Ва хирманкӯбии шумо то вақти ангурканӣ давом хоҳад кард, ва ангурканӣ то вақти кишт давом хоҳад кард, ва нони худро ба серӣ хоҳед хӯрд, ва дар замини худ ба амният су-кунат хоҳед намуд.
6. Ва ба замин сулҳу осоиштагӣ хоҳам дод, ва ҳангоме ки мехобед, касе шуморо ташвиш нахоҳад дод; ва ҳайвоноти бадро аз заминатон маҳв хоҳам сохт, ва шамшер аз заминатон гузар нахоҳад кард.
7. Ва душманони худро таъқиб хоҳед намуд, ва онҳо пе-ши шумо аз шамшер фурӯ хоҳанд ғалтид.
8. Ва панҷ нафар аз шумо сад нафарро таъқиб хоҳанд кард, ва сад нафар аз шумо як беварро бадар хоҳанд ронд, ва душманонатон пеши шумо аз шамшер фурӯ хоҳанд ғалтид.
9. Ва Ман ба шумо назари нек хоҳам кард, ва шумороборвар хоҳам гардонид, ва шуморо афзун хоҳам сохт, ва аҳди Худо бо шумо мустаҳкам хоҳам намуд.

10. Ва ҳосилоти кӯхнаи поринаро хоҳед хӯрд, ва кӯхнаро барои нав берун хоҳед овард.
11. Ва маскани Худро дар миёни шумо барқарор хоҳам кард, ва ҷони Ман аз шумо нафрат нахоҳад дошт.
12. Ва дар миёни шумо қадамгузор хоҳам шуд, ва Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд.
13. Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз за-мини Миср берун овардам, то ки барои онҳо ғулом набошед; ва бандҳои юғи шуморо шикастам, ва шуморо бо сарбаландӣ пеш бурдам.
14. Валекин агар ба Ман гӯш надихед, ва тамоми ин аҳком-ро ба ҷо наоваред,
15. Ва агар аз фароизи Ман нафрат намоед, ва агар ҷона-тон аз дастурҳои Ман карохат дошта бошад, ба тавре ки тамоми аҳкоми Маро ба ҷо наоварда, аҳди Маро поймол кунед, —
16. Он гоҳ Ман ҳам нисбат ба шумо чунин амал хоҳам кард; ва бар шумо чизҳои даҳшатангез, яъне сил ва таблар-заро хоҳам фиристод, ки онҳо чашмонро хира мекунад ва ҷонро мекоҳонад; ва тухмии худро барабас кишт хоҳед кард, ва онро душманонатон хоҳанд хӯрд.
17. Ва хашми Худро бар шумо хоҳам нигаронид, ва аз душманони худ шикаст хоҳед хӯрд, ва бадхоҳонатон бар шумо ҳукмрон хоҳанд шуд, ва рӯ ба гурез хоҳед овард, бе он ки касе шуморо таъқиб намояд.
18. Ва агар бо ин ҳама ба Ман гӯш надихед, Ман ҷазои шуморо барои гуноҳотон ҳафтчандон зиёд хоҳам кард;
19. Ва кибри қудрати шуморо дарҳам хоҳам шикаст, ва осмонатонро монанди оҳан ва заминатонро монанди мис хоҳам гардонид.
20. Ва қуввати шумо барабас сарф хоҳад шуд, ва заминатон ҳосили худро нахоҳад дод, ва дарахтони замин меваи худро нахоҳанд овард.
21. Ва агар бар хилофи Ман рафтор намоед ва аз гӯш до-дан ба Ман гардан тобед, Ман зарбаро барои ҳар гуноҳатон ҳафтчандон афзун хоҳам кард.

22. Ва ҳайвоноти саҳроро бар шумо хоҳам фиристод, то ки фарзандони шуморо нобуд кунанд, ва чорпоёни шуморо талаф намоянд, ва шуморо камшумор гардонанд, ва дар роҳҳои шумо роҳгузаре боқӣ намонад.
23. Ва агар бо вучуди ин ҳам тавба накунад, ва бар хилофи Ман рафтор намоед, —
24. Он гоҳ Ман низ бар хилофи шумо рафтор хоҳам кард, ва Ман низ шуморо барои гуноҳхотон ҳафтчандон зарба хо-ҳам зад.
25. Ва бар шумо шамшери қасосгире хоҳам овард, ки қасо-си аҳдро бигирад; ва ҳангоме ки дар шаҳрҳои худ ҷамъ ша-вед, вабое дар миёни шумо хоҳам фиристод, ва шумо ба дасти душман таслим хоҳед шуд.
26. Вақте ки асои нони шуморо бишканам, даҳ зан нони шуморо дар як танӯр хоҳанд пухт, ва нони шуморо ба тарозу баркашида хоҳанд дод, ва шумо онро хӯрда, сер нахоҳед шуд.
27. Ва агар баъд аз ин ҳам ба Ман гӯш надихед, ва бар хилофи Ман рафтор намоед, —
28. Он гоҳ Ман бо ғазаб бар хилофи шумо рафтор хоҳам кард, ва Ман низ шуморо барои гуноҳхотон ҳафтчандон ҷазо хоҳам дод.
29. Ва гӯшти писарони худро хоҳед хӯрд, ва гӯшти духтарони худро хоҳед хӯрд.
30. Ва баландиҳои шуморо хароб хоҳам кард, ва санамҳои Ҷамони шуморо маҳв хоҳам намуд, ва лошаҳои шуморо бар шикастапораҳои бутҳои шумо вожгун хоҳам сохт, ва ҷони Ман аз шумо кароҳат хоҳад дошт;
31. Ва шаҳрҳои шуморо хароб хоҳам кард, ва қудсҳои шуморо валангор хоҳам намуд, ва атри гуворои қурбониҳои шуморо нахоҳам бӯид.

Пешгӯӣ дар бораи парокандагӣ.

32. Ва Ман ин заминро валангор хоҳам намуд, ба тавре ки душманони шумо, ки бар он маскан гирифта бошанд, аз аҳволи он мутааҷҷиб хоҳанд шуд.
33. Ва шуморо дар миёни халқҳо пароканда хоҳам намуд, ва аз пай шумо шамшер хоҳам кашид; ва замини шумо валан-гор, ва шаҳрҳои шумо хароб хоҳад шуд.
34. Он гоҳ замин дар тамоми айёми харобияш, вақте ки шумо дар замини душманони худ бошед, аз шанбеҳои худ қаноат ҳосил хоҳад кард; он гоҳ замин оромӣ хоҳад ёфт, ва аз шанбеҳои худ қаноат ҳосил хоҳад кард, —
35. Дар тамоми рӯзҳои харобии худ оромӣ хоҳад ёфт, он қадар оромӣ, ки дар шанбеҳои шумо, вақте ки дар он сокин будед, наёфта буд.
36. Ва дар дилҳои бақияи шумо, дар кишварҳои душманонатон, бечуръатӣ хоҳам андохт, ва шувваси барги ҷавлонкунанда онҳоро хоҳад гурезонид, ва онҳо мисли касе ки аз шамшер мегурезад, рӯ ба гурез хоҳанд овард, ва фурӯ хоҳанд ғалтид, дар сурате ки таъқибкунандае набошад.
37. Ва мисли он ки аз дами шамшер бошад, ба якдигар дакка хоҳанд хӯрд, ва ҳол он ки таъқибкунандае нест; ва шумо маҷоли он нахоҳед дошт, ки пеши душманони худ истодагӣ намоед.
38. Ва дар миёни халқҳо нест хоҳед шуд, ва замини душманонатон шуморо фурӯ хоҳад бурд.
39. Ва бақияи шумо барои гуноҳи худ дар замини душманони худ фано хоҳанд шуд, ва барои гуноҳҳои падарони худ низ бо онҳо фано хоҳанд шуд.
40. Он гоҳ ба гуноҳи худашон ва ба гуноҳи падаронашон, ки ба Ман хиёнат карданд, ва ҳатто бар хилофи Ман рафтор карданд, иқрор хоҳанд шуд.
41. Аз ин рӯ, Ман низ бар хилофи онҳо рафтор кардаам, ва онҳоро ба замини душманонашон овардаам, то ки, шояд, он гоҳ дили номахтунашон мутеъ шуда, барои гуноҳи худ сазо ёбанд.

42. Ва Ман аҳди Худро, ки бо Яъқуб бастаам, ба ёд хоҳам овард, ва аҳди Худро, ки бо Исҳоқ бастаам, ва аҳди Худро, ки бо Иброҳим бастаам, ба ёд хоҳам овард, ва ин заминро ба ёд хоҳам овард.

43. Ва агарчи замин аз ҷониби онҳо тарк карда хоҳад шуд, ва дар айёми аз онҳо хароб шуданаш аз шанбеҳои худ қаноат ҳосил хоҳад кард, ва онҳо барои гуноҳи худ сазо хоҳанд ёфт, барои он ки аз қонунҳои Ман нафрат карданд, ва ҷо-нашон аз фароизи Ман кароҳат дошт, —44. Бо вучуди ҳамаи ин, ҳангоме ки онҳо дар замини душ-манони худ бошанд, Ман аз онҳо нафрат нахоҳам кард ва аз онҳо кароҳат нахоҳам дошт, то ба дараҷае ки онҳоро маҳв намоям ва аҳди Худро, ки бо онҳо бастаам, поймол кунам; зеро ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам.

45. Ва Ман барои онҳо аҳдиро, ки бо аҷдодашон бастаам, ба ёд хоҳам овард, ки онҳоро дар пеши назари халқҳо аз замини Миср берун овардаам, то ки Худои онҳо бошам. Ман Худованд ҳастам».

46. Ин аст фароиз ва аҳком ва дастурҳое ки Худованд дар миёни Худаш ва банӣ-Исроил, дар кӯҳи Сино, ба воси-таи Мусо қарор додааст.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Ба Худо бахшидани қимати одамон ва ашъё.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: агар касе назр кунад, ки нуфусе мувофиқи қиматдиҳии ту аз они Худо-ванд бошад,
3. Ва агар қиматдиҳии ту барои марди аз бистсола то шастсола бошад, — қиматдиҳии ту панҷоҳ сиқл нуқра бар тибки сиқли муқаддас хоҳад буд.
4. Ва агар вай зан бошад,—қиматдиҳии ту сӣ сиқл хоҳад буд.
5. Ва агар аз панҷсола то бистсола бошад, — қиматдиҳии ту барои мард бист сиқл, ва барои зан даҳ сиқл хоҳад буд.

6. Ва агар аз якмоҳа то панҷсола бошад, — қиматдиҳии ту барои мард панҷ сикл нуқра, ва барои зан қиматдиҳии ту се сикл нуқра хоҳад буд.
7. Ва агар аз шастсола ва болотар бошад, — барои мард қиматдиҳии ту понздаҳ сикл, ва барои зан даҳ сикл хоҳад буд.
8. Ва агар вай ба дараҷае бенаво бошад, ки қиматдиҳии туро натавонад адо намояд, — бигзор варо назди коҳин биё-ранд, ва коҳин қимате барояш муайян кунад; бигзор коҳин ба қадри дороии назркунанда қимати варо муайян намояд.
9. Ва агар он чорпое бошад, ки аз онҳо барои Худованд қурбонӣ мекунанд, ҳар он чи касе аз онҳо ба Худованд тақдим менамояд, муқаддас хоҳад буд.
10. Набояд онро иваз кунад ва хубро ба бад ё бадро ба хуб бадал намояд; ва агар чорпоеро ба чорпое иваз намояд, — ҳам он ва ҳам ивази он муқаддас хоҳад буд.
11. Ва агар он ягон чорпои наҷис бошад, ки аз онҳо барои Худованд қурбонӣ намекунанд, — бигзор он чорпоро пеши коҳин биёрад,
12. Ва коҳин ба он, хоҳ хуб бошад хоҳ бад, қимат медиҳад, ва чӣ тавре ки коҳин қимат диҳад, ҳамон тавр хоҳад шуд.
13. Ва агар онро фидия дода гирифтани шавад, бигзор бар он қимат панҷяки онро илова намояд.
14. Ва агар касе хонаи худро вақф кунад, то ки он барои Худованд муқаддас бошад, коҳин бояд ба он, хоҳ хуб бошад хоҳ бад, қимат диҳад; чӣ тавре ки коҳин ба он қимат диҳад, ҳамон тавр ба амал хоҳад омад.
15. Ва агар вақфкунанда хонаи худро фидия дода гирифтани шавад, бигзор бар он қимат панҷяки онро илова на-мояд, ва он аз они ӯ хоҳад буд.
16. Ва агар касе аз мулки худ қитъае барои Худованд вақфкунад, қимати он бояд мувофиқи зироати он бошад: барои зироати як хӯмер ҷав — панҷоҳ сикл нуқра.
17. Агар қитъаи худро аз соли юбил вақф кунад, бигзор мувофиқи ҳамин қимат ба амал ояд.

18. Ва агар қитъаи худро баъд аз юбил вақф кунад, дар он сурат коҳин бояд нуқраро бар тибқи солҳое ки то соли юбил боқӣ монда бошад, ҳисоб кунад, ва бигзор ин аз қи-мати он тарҳ намуда шавад.
19. Ва агар қитъаро вақфкунандаи он фидия дода гирифта-нӣ шавад, бигзор панҷяки қимати онро бар он илова намояд, ва он дар ихтиёраш хоҳад монд.
20. Ва агар ӯ қитъаро фидия дода нагирад, ё агар қитъа ба каси дигар фурӯхта шавад, — баъд аз ин фидия дода гирифтани мумкин нест.
21. Ва он қитъа, вақте ки дар юбил раҳо шавад, ҳамчун қитъаи вақф барои Худованд муқаддас хоҳад буд; он ба тасарруфи коҳин дароварда хоҳад шуд.
22. Ва агар касе қитъаеро, ки харида бошад, яъне қитъаеро, ки аз мулки худаш нест, барои Худованд вақф кунад, —
23. Коҳин бояд маблағи қимати онро то соли юбил барои ӯ ҳисоб кунад, ва ӯ бояд он қиматро дар ҳамон рӯз ҳамчун вақфи Худованд бидиҳад.
24. Дар соли юбил он қитъа ба касе хоҳад баргашт, ки аз вай харида шуда буд, яъне тасарруфи он замин ба вай тааллуқ дошт.
25. Ва ҳар қимате ки дода мешавад, бояд бо сиқли муқад-дас бошад: бист черо дар як сиқл бояд бошад.
26. Аммо нахустзодае аз чорпоён, ки ба сабаби нахустзода-гияш аз они Худованд аст, — набояд касе онро вақф намояд; он, хоҳ гов бошад хоҳ гӯсфанд, аз они Худованд аст.
27. Ва агар он аз чорпоёни начис бошад, бояд мувофиқи қимате ки ба он дода шудааст, фидия дода гирифта шавад, ва панҷяки он қимат бар он илова карда шавад; ва агар фидия дода гирифта нашавад, он бояд мувофиқи қимате ки дода шудааст, фурӯхта шавад.
28. Аммо ҳар вақфе ки касе аз ҳар дороии худ барои Худованд вақф мекунад — хоҳ аз одам ва чорпоён бошад, хоҳ қитъае аз мулки вай, — на фурӯхта мешавад ва на фидия дода гирифта мешавад; ҳар вақф кудси кудсхост барои Худо-ванд.

29. Ҳар вақфе ки аз миёни одамон вақф карда шуда бо-шад, фидия дода гирифта намешавад: бояд кушта шавад.
30. Ва ҳар ушри замин, — чи аз зироати замин, чи аз меваи дарахтон, — аз они Худованд аст; ин барои Худованд муқаддас мебошад.
31. Ва агар касе бихоҳад, ки барои ушри худ фидия диҳад, бигзор бар қимати он панҷяки онро илова намояд.
32. Ва ҳар ушри гов ва гӯсфанд, яъне ҳар он чи аз зери асои чӯпон мегузарад, даҳуми он барои Худованд муқаддас хоҳад буд.
33. Кас набояд диққат кунад, ки оё он хуб аст ё бад, ва набояд онро иваз намояд; ва агар онро иваз намояд, ҳам худди он ва ҳам ивази он муқаддас хоҳад буд; ва барои он фидия додан мумкин нест».
34. Ин аст аҳкоме ки Худованд ба Мусо барои банӣ-Исроил дар кӯҳи Сино амр фармудааст.